

Curierul ADVENTIST

**Sabatul, ziua sfințită
de Dumnezeu**

4

**„Eu vă voi da
odihnă”**

8

Sfintiți
prin sfințirea Sabatului

11

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:

Liliana Dincă

Coperta: Dragoș Drumaș

Concept grafic: Ovidiu Floria

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

3 Editorial
Adu-ți aminte!
Gabriel Dincă

4 Spiritul Profetic
Sabatul, ziua sfințită de Dumnezeu
Ellen White

8 Devoțional
„Eu vă voi da odihnă”
Emilian Niculescu

11 Spiritual
Sfințiți prin sfințirea Sabatului
Viorel Dima

14 Experiență
Dincolo de întuneric
Michael Matthews

17 Misiune
Biserica Adventistă – un pod peste ape
Cornel Roman

20 Stil de viață
Iubirea, o plantă firavă
Daniel Delcea

22 Reportaj
La Cernica primăvara se numără bobocii
Daniel Bota

24 De la cititori

26 Sănătate
Salvat pentru a sluji
Teodora Goran

28 Știri

30 Pagina copiilor
Amintiri de vineri seara
Mabel Miller

31 De la inimă la inimă
Chemarea vecerniei
Virgil Peicu

Adu-ți aminte!

Cu aproape doi ani în urmă, mă aflu într-un cabinet medical în timp ce un medic neurolog consulta un pacient care avusese un accident vascular cerebral. Prima întrebare pe care medicul a pus-o pacientului său a fost: „Cum te cheamă?”, la care pacientul a răspuns: „Nu știu, am uitat”. Apoi medicul l-a întrebat: „De unde ești, ce vârstă ai?”, la care pacientul a răspuns la fel: „Nu știu”. Aceste răspunsuri m-au surprins așa de mult, încât nu-mi venea să cred că ceea ce auzeam era adevărat. Un simplu accident vascular cerebral și nu mai știa cine este și de unde este. M-am întrebat atunci cum este posibil ca o persoană să uite lucruri așa de importante cu privire la viața lui, să nu mai știe cum îl cheamă sau de unde este! Într-adevăr această persoană suferea de o gravă amnezie.

Acest eveniment m-a dus imediat cu gândul la cât de mult uităm și noi, și de multe ori lucruri foarte importante, care ne afectează uneori nu numai viața aceasta, ci și viața veșnică. Tocmai de aceea Cuvântul inspirat amintește adesea poporului lui Dumnezeu: „Vezi să nu uiți pe Domnul, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei”, „Vezi să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, până acolo încât să nu păzești poruncile, rânduielile și legile Lui, pe care ți le dau azi... Dacă vei uita pe Domnul, Dumnezeul tău, și vei merge după alți dumnezei, dacă le vei sluji și te vei închina înaintea lor, vă spun hotărât azi că veți pieri.” (Deut. 8,11.19)

Și ce s-a întâmplat? Psalmistul ne spune: „Dar au uitat curând lucrările Lui, și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui. Ci i-a apucat pofta în pustie. ... Au făcut un vițel în Horeb. S-au închinat înaintea unui chip turnat și au schimbat Slava lor, pe chipul unui bou, care mănâncă iarbă. Au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care făcuse lucruri mari în Egipt, minuni în țara lui Ham, semne minunate la marea Roșie.” (Ps. 106,12.13. 19-21)

Deși nu putem spune că tot poporul a suferit de o amnezie fiziologică, ei au suferit totuși de o amnezie spirituală, care a fost mult mai gravă. După ce citim aceste versete, rămânem surprinși de ceea ce s-a întâmplat și ne întrebăm cum a fost posibil așa ceva. Cum a putut un popor salvat de Dumnezeu, prin mari minuni, de la o viață de robie să ajungă să-L părăsească pe Salvatorul lor așa de repede și să se închine în fața unui vițel de aur. Cum au putut ei, în urma unor experiențe atât de convingătoare cum au fost plăgile din

Egipt și trecerea Mării Roșii, să se închine la un idol și să mai și spună: „Israele! Iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului” (Ex. 32,4 u.p.) Răspunsul îl găsim în cuvintele „au uitat pe Dumnezeu”.

Dar ce ziceți, noi suntem în pericolul de a-L uita pe Domnul? Vi s-a întâmplat să uitați că Dumnezeu dorește să fie într-o legătură permanentă cu noi? Sau că El așteaptă să Se întâlnească cu noi în fiecare Sabat, în ziua Lui cea sfântă? Am uitat vreodată, în timp ce ne aflăm în biserică, faptul că suntem în prezența unui Dumnezeu Sfânt și comportamentul nostru trebuie să fie în armonie cu sfințenia Sa? Am uitat că El dorește ca Sabatul să fie desfătarea și bucuria noastră?

Desigur, poate că ne întrebăm în ce situații suntem vulnerabili la o astfel de amnezie. De cele mai multe ori, se întâmplă atunci când ceea ce facem își pierde actualitatea și semnificația, când alte lucruri sunt mai importante pentru noi decât comuniunea cu Dumnezeu.

De asemenea, uităm atunci când toate lucrurile ne merg bine și începem să credem că datorită competenței noastre, a planurilor și a metodelor noastre, am realizat ceea ce am realizat. Ne este greu să credem că atunci când ne merge bine am putea uita de Domnul, dar abundența ar putea fi folosită și de Satana ca un instrument al său de a-i depărta de Dumnezeu pe cei credincioși.

Indiferent care ar fi cauzele uitării noastre, cuvintele poruncii a patra, care ne sunt așa de familiare, străbat veacurile până la noi și ne invită încă o dată să ne aducem aminte de ceea ce Dumnezeu a spus: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești.” (Ex. 20,8)

Prin sfințirea Sabatului, noi recunoaștem că Dumnezeu este Creatorul și Domnul vieții noastre. El este Cel care ne eliberează din robia unui Egipt modern, care nu se limitează la o țară anume sau la un timp special. El ne face liberi de îngrijorările veacului acestuia, de sclavia dorișurilor și a păcatului.

Citind acest număr al *Curierului*, veți avea ocazia să meditați și să reflectați la ceea ce înseamnă astăzi pentru dumneavoastră Sabatul. Este o chemare din partea lui Dumnezeu de a face din Sabatul Său cea mai frumoasă zi a săptămânii – o zi care să fie o pregustare a cerului și care va continua în veșnicie.

Gabriel Dincă, redactor-șef, Curierul Adventist

SABATUL, ZIUA SFINȚITĂ DE DUMNEZEU

ELLEN WHITE

Acest articol este o prezentare succintă a mărturiilor lui Ellen White cu privire la aspectele importante ale păzirii Sabatului, în cartea Handbook of Seventh-day Adventist Theology, p. 529-535.

Originea și semnificația Sabatului

„În Eden, Dumnezeu a instituit un monument de aducere-aminte a lucrării Sale de creațiune, așezând binecuvântarea Sa asupra zilei a șaptea. Sabatul a fost dat lui Adam, părintele și reprezentantul întregii familii omenești. Observarea lui trebuia să fie un act de recunoaștere plină de mulțumire din partea tuturor celor ce aveau să locuiască pe suprafața pământului, că Dumnezeu a fost Creatorul lor și El este Suveranul lor legitim, că ei erau lucrarea mâinilor Lui și El este supuși ai autorității Sale.” (*Patriarhi și profeți*, p. 32)

„Sabatul nu este introdus ca o instituție nouă, ci ca una care a fost întemeiată la creațiune. Trebuie să ne aducem aminte de el și să-l păzim ca un mijloc de aducere-aminte a lucrării Creatorului. Arătând spre Dumnezeu ca Făcător al cerurilor și al pământului, el Îl deosebește pe adevăratul Dumnezeu de toți ceilalți dumnezei falși. Toți cei care țin ziua a șaptea arată prin acest act că sunt adoratori ai lui Dumnezeu. În acest fel, Sabatul este semnul ascultării de Dumnezeu atâta vreme cât va exista cineva pe pământ, care să-l slujească.” (*Idem*, p. 306)

Nevoia umană pentru Sabat

„Dumnezeu a văzut că Sabatul era esențial pentru om, chiar și în Paradis. El avea nevoie să lase deoparte, în una din cele șapte zile, propriile sale interese și ocupații, pentru ca să poată contempla mai profund lucrările lui Dumnezeu și să mediteze asupra puterii și bunătății Sale. El avea nevoie de Sabat ca să-i reamintească mai viu de Dumnezeu și să-i trezească mulțumirea pentru toate cele de care se bucura, pe care le avea și care veneau din mâna binefăcătoare a Creatorului.” (*Idem*, p. 32)

„Sabatul, ca monument de aducere-aminte a puterii creatoare a lui Dumnezeu, arată spre El, ca Făcător al cerului și al pământului. De aceea, el este un martor permanent al existenței Sale și un amintitor al măreției

Lui, al înțelepciunii și al iubirii Lui. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat cu sfințenie, n-ar fi existat niciodată nici un necredincios sau idolatru.” (*Idem*, p. 337)

Principiile Domnului Hristos cu privire la respectarea Sabatului

„Când iudeii s-au depărtat de Dumnezeu și n-au mai căutat ca prin credință să-și însușească neprihănirea lui Hristos, Sabatul și-a pierdut însemnătatea pe care o avea... În zilele lui Hristos, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta mai degrabă caracterul oamenilor egoiști și despotici decât caracterul Părintelui ceresc, iubitor.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 225)

„El venise pentru a elibera Sabatul de cerințele care-l împovărau, care făcuseră din el un blestem, în loc de binecuvântare. Din motivul acesta a ales El ca în Sabat să facă lucrarea de vindecare la Betesda. El ar fi putut să-l vindece pe bolnav în oricare din zilele săptămânii sau ar fi putut să-l vindece fără să-i spună să-și ducă patul. Dar aceasta nu i-ar fi dat ocazia pe care o dorea. Fiecare faptă a lui Hristos pe pământ avea la bază un scop înțelept. Tot ce făcea era important în sine, precum și prin învățătura pe care o dădea. Dintre nenorociri de la scaldătoare, El a ales cazul cel mai grav, ca să exercite asupra lui puterea Sa vindecătoare și i-a poruncit omului să-și ducă patul prin oraș, ca să vestească lucrarea mare săvârșită asupra lui. Lucrarea aceasta a stârnit discuții cu privire la ce anume era îngăduit să se facă în Sabat și a dat ocazie ca El să denunțe restricțiile impuse de iudei cu privire la Ziua Domnului și să declare fără valoare tradițiile lor.

Isus le-a declarat că lucrarea de a-i vindeca pe cei bolnavi era în armonie cu legea privitoare la Sabat. Era în armonie cu lucrarea ingerilor lui Dumnezeu, care urcă la cer fără încetare și coboară pentru a da ajutor omenirii suferinde.” (*Idem*, p. 158,159)

Păzirea și sfințirea Sabatului

„El declară că Acela care a creat toate lucrurile în cer și pe pământ și prin care sunt ținute toate lucrurile este Conducătorul bisericii și că, prin puterea Lui, noi suntem împăcați cu Dumnezeu... Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți. El este dat tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul este dat tuturor acelor care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu.” (*Idem*, p. 229)

Sabatul în criza finală a istoriei acestui pământ

„Sabatul va constitui proba cea mare a credințioșiei, căci el este adevărul pus în discuție în mod deosebit. Când va fi adusă încercarea finală asupra oamenilor, se va trage linia de deosebire dintre aceia care îl slujesc pe Dumnezeu și aceia care nu-L slujesc. În timp ce păzirea sabatului neadevărat pentru a asculta de legea statului, contrară poruncii a patra, va fi o recunoaștere fățișă a apartenenței la o putere care este în opoziție cu Dumnezeu, păzirea Sabatului adevărat, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, este o dovadă de credințioșie față de Creator.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 622)

„Dar nimeni nu trebuie să sufere mânia lui Dumnezeu până când, mai întâi, adevărul nu i-a fost adus în minte și în conștiință și nu a fost respins. Sunt mulți care n-au avut niciodată ocazia să audă adevărurile deosebite pentru vremea aceasta. Obligatorietatea poruncii a patra n-a fost pusă niciodată înaintea lor în adevărata ei lumină. Acela care citește toate inimile și pune la încercare toate motivele nu va lăsa pe nimeni, dintre aceia care doresc să cunoască adevărul, să fie amăgiți cu privire la scopurile luptei. Decretul nu va fi impus oamenilor orbește. Fiecare trebuie să aibă lumină suficientă pentru a lua o hotărâre în mod deliberat.” (*Ibidem*)

„Problema Sabatului urmează să fie subiectul în jurul căruia se dă marea bătălie finală, la care va lua parte întreaga lume... Dumnezeu ne-a chemat să înălțăm standardul Sabatului Său călcat în picioare. Cât de însemnat este, deci, ca exemplul nostru în ținerea Sabatului să fie cel drept.” (*Mărturie*, vol. 6, p. 354)

Sabatul și experiența noastră cu Dumnezeu

– interviu realizat cu unii membri ai Bisericii Adventiste –

1. Ce semnificație are Sabatul pentru un adventist de ziua a șaptea?

☞ Sabatul este semnul autorității divine asupra timpului și semnul grijii iubitoare pentru binele spiritual și fizic al oamenilor, un dar oferit de la creațiune și care va dura în veșnicie. Întrucât Dumnezeu, care mă iubește și mă cunoaște, mi-a oferit Sabatul ca dar și îmi rezervă binecuvântările odihnei, ale părtășiei cu El și cu frații mei, ale învățării și ale părăsirii grijilor zilnice, mă bucur să pot primi acest dar și să-l păstrez așa cum mi-a poruncit, din iubire. (*Viorica Avramiea*)

☞ Este memorialul creațiunii, este darul lui Dumnezeu pentru om, este semnul distinctiv față de ceilalți creștini, ascultarea din iubire de toată Legea lui Dumnezeu. Ascultarea omului este un răspuns la iubirea jertfitoare a lui Dumnezeu. (*Minescu Florea*)

☞ Sabatul a fost rânduit de Dumnezeu pentru om. Este un semn de aducere-aminte al creațiunii, un semn al puterii lui Dumnezeu și al iubirii Sale. Un semn al despărțirii noastre de idolatrie și un semn al legăturii noastre cu Dumnezeu cel adevărat. O zi de refacere a legăturii noastre cu Tatăl prin Fiul Său. (*Gabriela Preda*)

2. Ce înseamnă a sfinți Sabatul pentru dumneavoastră?

☞ A gusta din întâlnirea plină de dragoste și pace cu Creatorul meu și a da mărturie fraților mei despre felul în care m-a condus El o săptămână întreagă. A-mi lua timp mai mult pentru studiu și pentru a vorbi celor din jur despre Dumnezeu. Timp de vizite la cei bolnavi. (*Viorica Avramiea*)

☞ A sfinți Sabatul înseamnă a intra într-o relație vie și intimă cu Acela cu care mă întâlnesc în fiecare zi, dar un timp limitat. În Sabat mă desfățez în Domnul. (*Iolanda Tarcinsky*)

Pregătirea pentru Sabat

„În tot cursul săptămânii, noi trebuie să avem în minte ziua de Sabat și să facem pregătiri pentru ținerea ei, potrivit poruncii. Nu trebuie să ținem Sabatul numai ca pe o problemă legală. Noi trebuie să înțelegem influența lui spirituală asupra tuturor problemelor vieții. Toți care privesc Sabatul ca un semn între ei și Dumnezeu, arătând că El este Dumnezeul care-i sfințește, vor reprezenta principiile cărmuirii Lui. Ei vor aduce legile Împărăției Sale în viața lor zilnică. Rugăciunea lor zilnică va fi ca sfințirea Sabatului să odihnească asupra lor. În fiecare zi, ei vor avea tovarășia lui Hristos și vor da pe față desăvârșirea caracterului Său. În fiecare zi, lumina lor va străluci în fața altora în fapte bune.” (*Idem*, p. 355)

„Atunci când ne aducem aminte în felul acesta de Sabat, nu se va îngădui ca cele trecătoare să se întindă peste cele spirituale. Nici o îndatorire care aparține celor șase zile de lucru nu va fi lăsată pe seama Sabatului. În cursul săptămânii, energiile noastre nu vor fi

istovite în lucrări trecătoare, așa că, în ziua în care Domnul S-a odihnit, noi să fim prea oboseți pentru ne consacra în slujba Lui. În timp ce pregătirea pentru Sabat trebuie să se facă în tot timpul săptămânii, vinerea trebuie să fie ziua specială de pregătire.” (*Idem*, p. 356)

„Vinerea, pregătirea pentru Sabat să fie terminată. Vedeți ca toată îmbrăcăminte să fie pregătită și toată pregătirea hranei să fie gata. Ghețele să fie lustruite și baia să fie făcută. Este cu puțință a face lucrul acesta. Dacă faceți din lucrul acesta o regulă, puteți realiza toate acestea. Sabatul nu trebuie să fie folosit pentru repararea hainelor, pentru gătitul mâncării, pentru căutarea de plăceri sau pentru oricare altă ocupație lumească. Înainte de apusul soarelui, orice ocupație lumească să fie lăsată deoparte și toate revistele lumești să fie date la o parte. Părinților, explicați lucrarea voastră, cum și scopul ei, copiilor voștri și puneți-i să ia parte la pregătirea pentru ținerea Sabatului potrivit cu cele spuse de poruncă.” (*Idem*, p. 357)

Sabatul și experiența noastră cu Dumnezeu

3. Considerați că este nevoie de o reînviare și o reformă în ceea ce privește sfințirea Sabatului?

☞ Este o mare nevoie pentru reînviare și reformă în sfințirea acestei zile, pentru că secularismul a pătruns și în biserica noastră ca și în celelalte biserici. Este lipsă de respect în închinare, formalism și uneori tradiții. Pentru că Dumnezeu este Creatorul nostru, Lui Îi datorăm deplină ascultare. (Minescu Florea)

☞ Da! Da! Ca oameni, avem tendința uitării, delăsării, acomodării, etc. și uneori se observă aceste tendințe în sfințirea Sabatului. Secularismul își pune din ce în ce mai mult amprenta pe noi, iar spiritul de reînviare trebuie să existe ca o contrabalansare a acestuia. Cât privește reforma, ea este necesară, însă nu o reformă de dragul reformei, ci o reformă pentru întoarcere către Cuvânt. (Donu Lupu)

☞ Da, este nevoie de o reînviare în privința sfințirii Sabatului – noi uităm repede pentru ce facem un anumit lucru și tindem să-l facem din obișnuință sau pentru că așa am apucat... O reformă este necesară, pentru că Sabatul tinde să devină mai mult o zi de odihnă fizică și de întâlnire socială, în loc de a fi o zi cu înalte valențe spirituale. (Viorica Avramiea)

☞ Categorical DA: păstrarea Sabatului în spirit, eliminarea multiplelor reguli rigide și a programului încărcatdeparte de ceea ce Dumnezeu a dorit să fie Sabatul pentru om. (Iolanda Tarcinsky)

☞ Da. Permisivitatea și prea multa libertate au făcut ca Sabatul să fie flagrant încălcat. Absenteismul de la toate serviciile divine și în special de la ora de deschidere (vineri seara, ora de rugăciune și în Sabat după amiază). (Rahela Ghighiniță)

Sabatul în familie

„Înainte de apusul soarelui, membrii familiei să se adune pentru a studia din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a cânta și a se ruga. Trebuie să începem din nou pentru a face planuri speciale pentru ca fiecare membru al familiei să poată fi pregătit să cinstească ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o.

Orele prețioase ale Sabatului să nu fie irosite rămânând în pat. În Sabat dimineată, familia ar trebui să se trezească mai devreme. Dacă se scoală mai târziu, are loc o dezordine și grabă în pregătirea pentru gustarea de dimineată și pentru Școala de Sabat. Se ajunge la o stare de grabă, de îmbulzeală și nerăbdare. În felul acesta, în familie apar simțăminte nesfinte. Sabatul profanat în felul acesta ajunge o povară, iar sosirea lui este mai mult temută decât dorită.

Noi nu trebuie să pregătim pentru Sabat o cantitate mai îmbelșugată sau un număr mai mare de feluri de mâncare decât în alte zile. Dimpotrivă, hrana ar trebui să fie mai simplă și să mâncăm mai puțin, pentru ca mintea să poată fi limpede și puternică pentru a înțelege cele spirituale... Chiar dacă

pregătitul mâncării trebuie evitat în Sabat, nu e necesar a mânca hrana rece. Pe vreme rece, mâncarea pregătită înainte trebuie încălzită. Iar mâncărurile, deși simple, să fie gustoase și atrăgătoare. Pregătiți ceva care să fie socotit ca ceva neobișnuit, ceva ce familia nu are în fiecare zi.” (Idem, p. 358, 359)

„Pe timp frumos, părinții să se plimbe cu copii lor pe câmpii și prin dumbrăvi. În mijlocul lucrurilor frumoase ale naturii, spuneți-le motivul pentru care a fost instituit Sabatul. Descrieți-le marea lucrare a creației lui Dumnezeu. Spuneți-le că, atunci când pământul a ieșit din mâna Lui, era sfânt și frumos. Fiecare floare, fiecare tufiș, fiecare copac răspundea scopului Creatorului lor. Tot ce cădea sub privirea ochilor era plăcut și umplea mintea cu gânduri despre iubirea lui Dumnezeu. Arătați că ceea ce a stricat lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu a fost păcatul; că spinii și pălămida, întristarea, durerea și moartea sunt rezultatele neascultării de Dumnezeu. Îndemnați-i să vadă cum pământul, deși desfigurat din cauza blestemului păcatului, încă mai dă pe față bunătatea lui Dumnezeu.” (Idem, p. 359, 360)

„Când soarele apune, lăsați ca glasul rugăciunii și imnul de laudă să marcheze încheierea orelor sfinte și invitați prezența lui Dumnezeu în cursul grijilor săptămânii de lucru. În felul acesta, părinții pot face Sabatul, așa cum ar trebui să fie, ziua cea mai plăcută a săptămânii. Ei îi pot face pe copiii lor să vadă Sabatul ca pe o plăcere, ca ziua zilelor, ziua cea sfântă și onorabilă a Domnului.” (Idem)

Călătoriile în Sabat

„Dacă dorim binecuvântarea făgăduită celui ascultător, trebuie să ținem Sabatul în mod mult mai strict. Mă tem că noi călătorim în ziua aceasta, când de fapt lucrul acesta s-ar putea evita. În armonie cu lumina pe care a dat-o Domnul cu privire la ținerea Sabatului, noi ar trebui să fim mai atenți cu privire la călătoria cu vaporul sau mașina în ziua aceasta. În privința aceasta, ar trebui să dăm un bun exemplu copiilor și tinerilor noștri. Pentru a ajunge la comunitățile care au nevoie de ajutorul nostru și pentru a le prezenta solia pe care Dumnezeu dorește ca ei să o audă, poate că va fi necesar să călătorim în Sabat; dar, pe cât este cu putință, noi ar trebui să ne procurăm biletele și să facem toate aranjamentele necesare în altă zi. Când pornim la un drum, ar trebui să facem toate eforturile cu putință și să planuim în așa fel, încât să evităm să ajungem la destinație în ziua Sabatului.

Când suntem constrânși să călătorim în Sabat, ar trebui să evităm tovărășia acelora care ne-ar atrage atenția la lucruri lumești. Noi ar trebui să ne păstrăm mintea ațintită la Dumnezeu și să avem comuniune cu El. Ori de câte ori este cu putință, ar trebui să vorbim altora despre adevăr. Ar trebui să fim totdeauna gata să alinăm suferințele și să-i ajutăm pe cei în nevoie. În asemenea cazuri, Dumnezeu dorește ca înțelepciunea și cunoștința pe care El ni le-a dat să fie puse la lucru. Dar nu ar trebui să vorbim despre probleme de afaceri sau ne angajăm în convorbiri obișnuite și lumești. Totdeauna și în tot locul, Dumnezeu dorește ca noi să dovedim loialitate față de El, onorând Sabatul.” (Idem, p. 36, 362)

Întâlnirile din Sabat

Hristos a spus: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu,

sunt și Eu în mijlocul lor" (Matei 18,20). Oriunde sunt doi sau trei credincioși, să se strângă laolaltă în Sabat și să ceară făgăduința Domnului. Micile grupe, adunate pentru a se închina lui Dumnezeu în ziua Lui cea sfântă, au dreptul de a cere bogata binecuvântare a lui Iehova. Ei trebuie să creadă că Domnul Isus este un oaspete onorat în adunările lor. Fiecare adevărat închinător care sfințește Sabatul ar trebui să ceară împlinirea făgăduinței: 'Și va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc' (Exod 31,13).

În general, predica la adunările noastre din Sabat ar trebui să fie scurtă. Ar trebui să se dea ocazie celor care-L iubesc pe Dumnezeu să-și arate recunoștința și adorarea... Nimeni să nu vină la locul de închinare ca să aștească. În casa lui Dumnezeu nu trebuie să doarmă nimeni." (*Idem*, p. 362, 363)

„Fiecare trebuie să-și dea seama că are ceva de făcut pentru a face ca adunările din Sabat să fie interesante. Voi nu trebuie să vă strângeți pentru a îndeplini numai o formalitate, ci pentru a face un schimb de gânduri, pentru a povesti experiențele voastre zilnice, pentru a exprima mulțumiri, pentru a rosti sincera voastră dorință după iluminare divină; pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis. Discuțiile purtate cu privire la Hristos vor întări sufletul pentru încercările și luptele vieții." (*Ibidem*)

Alte aspecte legate de Sabat

„Adesea, medicii și înfirmierile sunt chemați în cursul Sabatului să servească bolnavilor și, uneori, le este cu neputință să-și ia timp să se odihnească și să participe la serviciile divine. Nevoile omenirii suferinde nu trebuie să fie niciodată trecute cu vederea. Mântuitorul, prin pilda Sa, ne-a arătat că e bine să-i vindecii pe cei suferinzi în Sabat. Dar lucrările care nu sunt necesare, ca de pildă tratamentele obișnuite și operațiile care pot fi amânate, ar trebui lăsate pe altă zi. Pacienții trebuie să înțeleagă că medicii și ajutoarele lor trebuie să aibă o zi de odihnă. Ei să înțeleagă că lucrătorii se tem de Dumnezeu și doresc să sfințească ziua pe care El a pus-o deoparte, pentru ca urmașii Lui să o țină ca un semn între El și ei." (*Mărturie*, vol.7, p. 110)

Sabatul și experiența noastră cu Dumnezeu

4. Care sunt aspectele în care considerați că biserica ar trebui să ia inițiativa în ceea ce privește (întreaga Sabatul)?

Atmosfera din casa de rugăciune, descongestionarea activităților care încarcă Sabatul, îmbogățirea modului de serbare a Sabatului și mai puțină predicare. (*Adrian Dragomir*)

Cred că ar trebui să se dezbată mai des subiecte legate de importanța și sfințenia integrală a Sabatului (în special începerea Sabatului, vineri seara), de participarea la toate serviciile divine, nu doar la „slujba mare” – serviciul divin de la 11-12, precum și sfaturi practice de pregătire pentru Sabat, începând cu prima zi a săptămânii. Să se inițieze proiecte misionare la nivel de biserică și, în timpul verii, un serviciu divin din Sabat, în fiecare lună, să fie ținut în natură, acolo unde este posibil, pentru a ne obișnui cu păzirea Sabatului nu doar în Biserică, ci oriunde ne-am afla. (*Viorica Avramie*)

Eliminarea oricărei activități care ar putea fi făcută în altă zi . Eliminarea oricărei activități financiare! (*Iolanda Tarcinsky*)

Binecuvântările lui Dumnezeu sunt revărsate prin studiul Bibliei, rugăciune și părtășie – acestea trebuie făcute într-o atmosferă cerească, de ordine, liniște, temere. Crearea unui astfel de climat trebuie inițiat. (*Gabriela Preda*)

Participarea membrilor la biserică, ținuta membrilor participanți la orele de închinare, liniștea în biserică, trăirea a ceea ce declarăm că suntem. (*Doru Lupu*)

„Toate instituțiile noastre medicale sunt înființate ca instituții ale adventiștilor de ziua a șaptea, pentru a reprezenta diferitele faze ale lucrării evanghelice misionare medicale și a pregăti în felul acesta calea pentru venirea Domnului. Noi trebuie să arătăm că ne străduim să lucrăm în armonie cu cerul. Trebuie să mărturisim la toate neamurile, popoarele și limbile că suntem un popor care Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El, un popor care sfințește monumentele de aducere-aminte ale creațiunii, semnul dintre El și copiii Lui ascultători, că El îi sfințește. Și trebuie să arătăm lămurit credința noastră în apropiata venire a Domnului nostru pe norii cerului.” (*Idem*, p. 110, 111)

S-a pus întrebarea: „Să fie deschise restaurantele noastre în Sabat?” Răspunsul meu este: „Nu, nu! Ținerea Sabatului este mărturia noastră despre Dumnezeu – marca, sau semnul, între El și noi că suntem poporul Lui. Marca aceasta să nu se șteargă niciodată. Dacă lucrătorii din restaurantele noastre ar urma să-i servească în Sabat pe oameni la fel ca în cursul săptămânii, unde ar mai fi ziua lor de odihnă? Ce prilej ar

mai avea ei să-și refacă forțele fizice și spirituale?” (*Idem*, p. 124)

„O reformă a Sabatului este necesară între noi care mărturisim că respectăm ziua cea sfântă de repaus a lui Dumnezeu. Unii discută și fac planuri despre afacerile lor în ziua Sabatului, dar Dumnezeu privește acest lucru ca și când ei ar lucra activ în această zi. Alții, care cunosc bine dovezile biblice că ziua a șaptea este Sabatul, intră în tovărășie cu oameni care nu respectă ziua cea sfântă a lui Dumnezeu, plătindu-i din banii lor, ca să lucreze în Sabat. Dacă pentru câștig, ei îngăduie ca afacerile în care au un interes să fie continuate și în ziua Sabatului, prin tovarășii necredincioși, atunci sunt la fel de vinovați ca și cei necredincioși; și datoria lor este aceea de a desființa tovarășia, oricât de mult ar păgubi prin aceasta. Oamenii poate gândesc că nu pot să asculte de Dumnezeu, dar ei nu pot risca să fie neascultători față de El. Aceia care sunt neglijenți în respectarea Sabatului vor suferi o mare pagubă.” (*Evangelism*, p. 245)

„Dar, pentru a sfinți Sabatul, și oamenii trebuie să fie sfinți. Prin credință, ei trebuie să ajungă părtași la neprihănirea lui Hristos.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 283)

„EU VĂ VOI DA ODIHNĂ”

EMILIAN NICULESCU

Numele pe care îl purtăm ca

biserică – adventiști de ziua a șaptea – este un nume pe care l-am primit prin inspirație și se extinde ca o acoladă uriașă de la creațiune până la a doua venire a Domnului Isus Hristos. Prin accentul pus asupra Sabatului ca zi de închinare, evidențiem nu numai rolul de Creator al lui Dumnezeu, ci și felul în care Biblia prevede ca acest adevăr să fie comemorat de poporul Său. Prin numele de adventiști, mărturisim credința noastră în a doua venire a Domnului Isus Hristos și totodată vrem să atragem atenția lumii întregi asupra importanței și a iminenței acestui eveniment. În acest articol ne vom ocupa doar de problema Sabatului. În numeroasele referințe ale Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la Sabat, surprindem câteva aspecte semnificative.

Sabatul – zi de odihnă

Sabatul este important, pentru că el corespunde unei nevoie fundamentale a omului, nevoia de odihnă, care este de fapt nevoia de tot ce este viu.

„Repausul este corelat în mod absolut cu munca și este cu atât mai necesar, cu cât cel din urmă este mai intens. Chiar așa de perfect cum este creat omul, el are totuși nevoie de o stație de oprire în oboseala sa, pentru a-și reface forțele, pentru a respira un moment sub greutatea poverii. Este adevărat că el are deja somnul, marele generator al puterilor sale, care, alternând cu ziua de lucru, îl face în stare ca dimineața să-și reia activitatea, totuși, aceasta nu este suficient. Chiar și diminuarea orelor de lucru zilnice nu poate echivala repausul unei zile întregi.

Omul care muncește fără să se odihnească produce mai puțin, iar produsul este de o calitate inferioară față de cel care, din timp în timp, are această zi de repaus. Mai mult, el slăbește, se epuizează și-și atrage anumite infirmități și rezistență fie sub forma unei slăbiri progresive, ceea ce face ca

munca sa să fie mai puțin eficientă, fie prin pierdere de timp cauzată de îmbolnăvire, și dacă mai adăugăm la aceasta prețul medicamentelor și

plata pentru tratament, constatăm că

el pierde mai mult decât a câștigat prin munca sa excesivă. Această odihnă este indispensabilă atât celui care lucrează cu târnăcopul, cât și celui care doar mănăiește stiloul, fie că își obosește mâna sau mintea. Scriitorul sau savantul – omul de birou care aparent cheltuiește mult mai puțin decât cel care prestează muncă fizică – este și el supus aceleiași nevoi, odihna. De aceea este sănătos nu doar să abandonezi lucrul manual, ci să întrerupi pentru o zi orice fel de activitate, chiar și cea intelectuală. În felul acesta, dai ocazia organismului să se refacă și să fie capabil de noi însărcinări. Se spune că marile inteligențe active se odihnesc trecând de la o activitate la alta. Astfel se povestește despre Hippolyte Rigault că se odihnea trecând de la o formă de studiu la alta, dar a murit epuizat la vârsta de 40 de ani, în stare de demență.

E interesant de observat că toate popoarele au recunoscut utilitatea unei zile de odihnă pe care poporul evreu a primit-o prin revelație și moștenire. Un fapt unic este că aproape toate au stabilit o zi din săptămână ca zi de odihnă. Acest obicei se găsește în întregul Orient, la egipteni, caldeeni, indieni, persani, arabi și chiar la chinezi. Grecii și romanii nu au cunoscut-o, dar aveau o mulțime de zile de sărbătoare în care orice activitate era interzisă. Contravenienții erau pedepsiți grav. La caldeeni și persi ziua de odihnă era duminică și se numea „ziua soarelui”, care în timpul lui Constantin a fost legiferată ca zi de odihnă pentru creștinătate” (*Grande Dictionnaire Universel*)

„Legea zilei a șaptea, spunea Chateaubriand, este în acord perfect cu legile naturii ...”. Republica Franceză a încercat să inoveze și să introducă decada cu repaus în ziua a 10-a, dar ea a fost curând abrogată, deoarece părea de două ori mai lungă decât săptămâna.

„Săptămâna și ziua de repaus care o încheie poartă un titlu de respect universal. Ele răspund perfect la măsura forțelor și a nevoilor esențiale ale naturii noastre. Forțele noastre sunt limitate și un repaus periodic este necesar.” (M.Ad.Frank)

„Nu există odihnă mai dulce decât cea care se procură prin muncă” spunea Chamforth, iar Chateaubriand considera odihna ca fiind parte esențială a fericirii.

Sabatul – poruncă divină

Sabatul ca zi de odihnă este menționat în Decalog, etalonul moral divin după care vor fi judecați toți oamenii. De fapt, porunca a patra nu se referă doar la odihnă, ci este și porunca muncii: „Șase zile să lucrezi”. Astfel, ea cuprinde cele două elemente principale ale existenței noastre – munca și odihna. Ea stabilește un raport ideal, venit din partea Creatorului, Cel care ne cunoaște cel mai bine nevoile, între cele două componente: șase zile de lucru și o zi de odihnă.

Se observă cu ușurință că privitor la muncă enunțul este foarte scurt, pe când cel referitor la odihnă este foarte amplu. Oare de ce? Decalogul este o lege morală. Deși pericolul păcătuirii ne paște necurmat, timpul inactivității este mult mai prielnic. Chiar la început, omul nu a păcătuit în timpul muncii, ci în timpul liber. Cele mai mari nelegiuiri se săvârșesc azi în timpul liber. De aceea trebuie să învățăm cum și când să ne odihnim.

De fapt, porunca a patra nu se ocupă de timpul liber în general, adică de tot timpul de după încheierea activității, ci de ziua a șaptea. Ea stabilește exact ziua destinată odihnei. Porunca face distincție între „lucrul tău” și ziua „închinată Domnului”. În Spiritul Profetic, acest aspect al timpului nostru pe care îl datorăm lui Dumnezeu este comparat cu zecimea. După cum din câștigul nostru a zecea parte îi aparține lui Dumnezeu, dar El nu Și-o reține în mod automat, ci așteaptă ca noi să returnăm această parte, tot așa, din timpul nostru, fiecare zi de Sabat este timpul care-I aparține Lui. Atât zecimea, cât și Sabatul testează exactitatea și loialitatea noastră față de Dumnezeu.

Dacă ne referim chiar la ceea ce în poruncă este numit „lucrul tău”, prin aceasta nu se înțelege că ar exista vreo activitate sau un timp în care ne detașăm de Dumnezeu. Dimpotrivă, principiul biblic sună astfel: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Cor. 10,31)

„Fiecare activitate își are elementele mai mult sau mai puțin inspirate. Ce putem face? Le putem considera ca fiind făcute pentru Dumnezeu.

I le putem încredința Lui și putem fi animați de o mândrie sănătoasă atunci când completăm un raport contabil sau când facem curățenie într-o cameră sau predăm într-o clasă.” (John Cuddeford)

Evenimentele din trim. IV 2005

În cadrul unei strategii pe termen lung, de înviore a vieții bisericii, Uniunea de Conferințe a programat pentru fiecare trimestru câte o temă spirituală de valoare actuală și care răspunde nevoilor acute ale poporului nostru.

Astfel, tema trim. IV 2005 este „Sabatul – o pregustare a Împărăției Cerurilor”. Ea urmărește revitalizarea serviciilor divine și a experienței individuale de sfințire a Sabatului, precum și o reafirmare a identității noastre sabatariene.

SABATUL – O PREGUSTARE A ÎMPĂRĂȚIEI CERURILOR

Uniunea și Conferințele pregătesc o serie de evenimente locale, regionale sau naționale, cu materiale ajutoare, însoțite de un ghid de pregătire a evenimentului:

Octombrie

Sabatul 2: **Sabat dedicat Bibliei:**

„Biblia – Scutul și apărarea noastră” – local

Sabatul 3: **Sabat dedicat Spiritului Profetic** – local

Sabatul 4: **Sabat dedicat aniversării zilei de**

22 octombrie 1844 – regional (pe județe) și local

Noiembrie

Sabatul 1: **Convenția națională despre Sabat** – la Stupini

Într-unul din Sabatele 2, 3 sau 4: **Sabatul Tineretului** – local

Decembrie

Sabatul 1-2: **Săptămâna de rugăciune** va avea ca subiect asociat „Sfințirea Sabatului în mileniul III”.

Într-unul din Sabatele 3 sau 4: **Sabatul părtășiei** – local

Ianuarie 2006 – va încheia șirul Sabatelor speciale:

Sabatul 1: **Sabatul misiunii** – local

Sabatul 4: **Sabatul deschis pentru ne-AZȘ** – local

Pentru detalii, puteți consulta pastorul de district, Conferința sau Uniunea.

Proiecte propuse de către Departamentul de Tineret pe trim. IV

Sabatul Tineretului

„Sabatul Tineretului” este un proiect educativ și evanghelistic în același timp. Pe de o parte, el își propune să ofere tinerilor posibilitatea de a-și dezvolta darurile spirituale, organizând întreg programul unei zile de Sabat. Pe de altă parte, programul organizat de către, cu și pentru tinerii din biserica locală, constituie o oportunitate excelentă, pentru ca tinerii și comunitatea să-și invite prietenii și colegii.

Vă propunem ca, în trim. IV al acestui an, fiecare dintre comunitățile care au tineri (minimum 4-5 tineri) să organizeze „Sabatul Tineretului” ca un experiment și o „pregustare”. Ulterior, frecvența programelor de acest tip va fi decisă împreună cu comitetul comunității și prin consultarea bisericii locale. Detalii găsiți în „Ghidul pentru organizatori”, pe care îl puteți procura de la Departamentul de Tineret al fiecărei Conferințe sau de pe internet (www.adventist.ro)

Adoptă o biserică mică

Proiectul își propune să implice tinerii din comunitățile medii și mari în slujirea comunităților mici. Aceștia vor forma unul sau mai multe grupuri (în cazul comunităților foarte mari), iar fiecare grup va „adopta” o comunitate mică pentru o perioadă de un an. Sprijinul acordat de tineri va consta în vizite periodice (cel puțin lunare), în care vor susține serviciile divine, dar și alte programe pentru localnici, proiecte sociale, proiecte pentru copii și proiecte evanghelice.

Beneficiarii nu vor fi doar membrii comunităților „adoptate” (care vor fi alese dintre cele cu un potențial mic de autosusținere și dezvoltare), ci și grupurile de tineri care vor putea să își dezvolte darurile oferite de Dumnezeu, dar și atașamentul față de Biserica Sa.

Moment de închinare pentru copii în cadrul serviciului divin (povestirea copiilor)

Pentru a spori interesul și participarea copiilor în cadrul serviciului divin de la ora 11:00, este indicat să organizăm și un moment de închinare special pentru aceștia: povestirea copiilor. Organizarea unui astfel de moment va aduce beneficii nu doar pentru copii, ci pentru întreaga biserică, ce va urmări cu plăcere povestirea, dar și reacția copiilor. În plus, membrii comunității vor înțelege încă o dată faptul că acești micuți sunt importanți în ochii lui Dumnezeu și vor continua să îi înconjoare cu iubire. Pentru a veni în sprijinul celor desemnați să spună povestiri, am pregătit două materiale pe care le vom oferi prin intermediul pastorilor, dar care pot fi accesate și pe internet la www.adventist.ro (Povestirile și arta de a povesti; Specializarea Povestiri creștine)

Cristian Modan, director, Departamentul de Tineret, Uniunea Română

Într-o carieră de piatră, un trecător vede trei muncitori care executau aceeași muncă istovitoare. Cu ajutorul ciocanului și al dălților, ei ciopleau blocuri mari de piatră. Trecătorul l-a întrebat pe primul: Ce faci? Iar el a răspuns: Cioplesc pietre. L-a întrebat și pe al doilea. Acesta a răspuns: Îmi câștig pâinea pentru familie. Al treilea, la aceeași întrebare, a răspuns: Pregătesc pietre pentru o biserică. Trei răspunsuri diferite date de oameni care executau aceeași lucrare! Diferența răspunsurilor era determinată de motivații diferite. O motivație nobilă schimbă cu totul dispoziția noastră, mărește elanul, menține satisfacția chiar în activitățile cele mai neplăcute, cele mai umile. Cel care

timp de șase zile își face lucrul său și este preocupat să facă totul spre slava lui Dumnezeu se va bucura să se oprească și să petreacă Sabatul în comuniune cu Creatorul și Mântuitorul său.

Sabatul – o zi a desfătării în Domnul

În Isaia capitolul 58,13-14, se clarifică așteptările lui Dumnezeu cu privire la felul în care trebuie să petrecem o zi de Sabat, pentru ca închinarea să fie plăcută lui Dumnezeu. Capitolul începe cu explicarea postului plăcut lui Dumnezeu, iar apoi continuă cu referirea la Sabat. Legătura este evidentă. După cum postul înseamnă încetarea de a mânca, și uneori chiar și de a bea, la fel și Sabatul înseamnă încetarea lucrului nostru. Însă, după cum postul plăcut lui Dumnezeu nu se rezumă doar la reținerea privind alimentația, ci acest „gol” trebuie umplut cu acte de binefacere față de semenii, tot așa „vidul” activității noastre în Sabat trebuie umplut cu desfătarea întâlnirii noastre cu Dumnezeu. Formularea Decalogului conduce spre această concluzie. În succesiunea lor, poruncile urmează un traseu logic, sunt asemenea unor trepte succesive care ne apropie tot mai mult de Dumnezeu. Astfel prima poruncă precizează Persoana și locul unic pe care trebuie să-L ocupe Dumnezeu pentru om. Porunca a doua precizează modul de apropiere, închinarea acceptată, fără folosirea icoanelor sau a statuiilor. Porunca a treia se referă la comunicare: respectul pe care-l datorăm lui Dumnezeu în adresare, iar porunca a patra „ne așază lângă Dumnezeu”, prin întâlnirea celor două timpuri (timpul lui Dumnezeu și timpul nostru). Biblia ne spune că Dumnezeu a sfințit Sabatul, adică l-a pus deoparte, iar în Marcu 2,27, se spune pentru cine l-a pus deoparte: „Sabatul a fost făcut pentru om”. Deci Dumnezeu pune deoparte Sabatul pentru a Se întâlni cu noi. Pentru a ne întâlni trebuie să-l „sfințim”, să punem și noi deoparte același timp. Altfel nu ne putem „întâlni”.

Dacă ar fi să rezumăm cele arătate până acum, ajungem la următoarele concluzii:

- Sabatul, ca zi de odihnă, este o nevoie fundamentală de care trebuie să ținem seama pentru sănătatea și fericirea noastră.
- Sabatul, ca poruncă morală divină, este o obligație care verifică ascultarea și credințioșia noastră.
- Sabatul, ca timp al întâlnirii speciale cu Dumnezeu, este o favoare care ne onorează și aduce cu sine binecuvântări inepuizabile.

Emilian Niculescu, secretar, Uniunea Română

SFINȚIȚI PRIN SFINȚIREA SABATULUI

Vremurile de înviorare de la fața Domnului vor veni peste biserică o dată cu reforma sfințirii Sabatului

VIOREL DIMA

In calitate de credincioși așteptători ai revenirii Domnului și Mântuitorului nostru, suntem permanent preocupați cu privire la „ce fel de oameni ar trebui” să fim noi pentru a putea pregăti calea Domnului. Ne vedem responsabili pentru confruntarea fiecărui muritor cu Evanghelia dragostei lui Dumnezeu, pentru a asigura fiecărui suflet sincer ocazia de a-L cunoaște pe Domnul, de a se preda Lui și de a crește în har, astfel încât să fie apt pentru Împărăția slavei atunci când aceasta se va arăta.

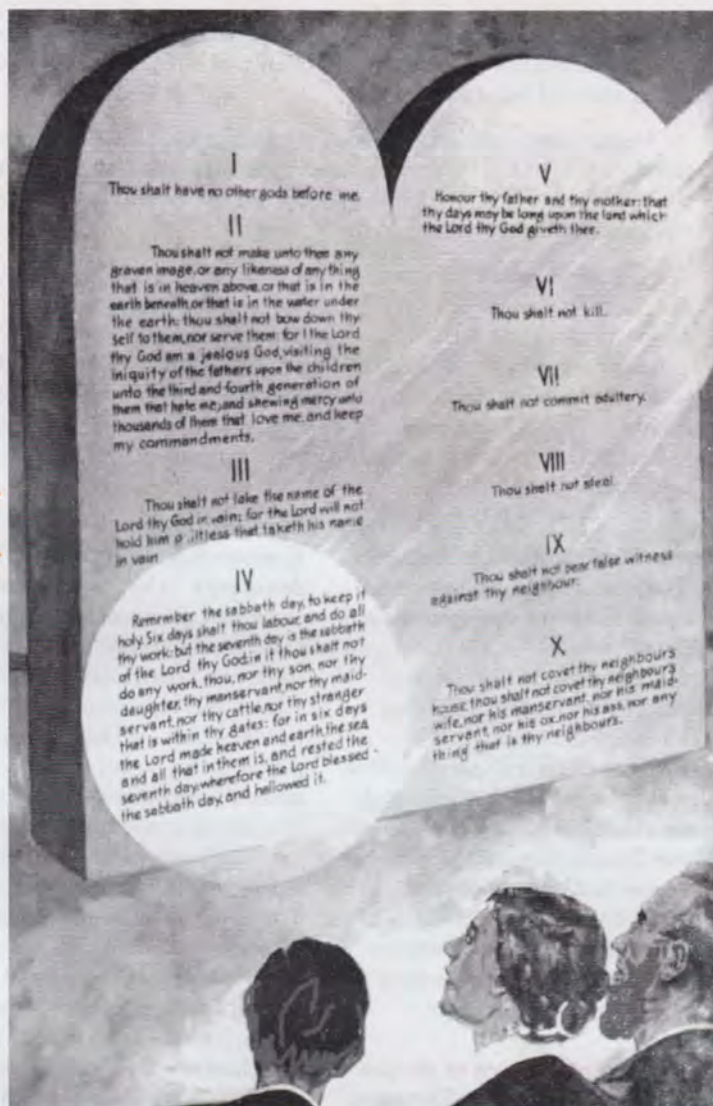
Suntem în același timp preocupați cu privire la posibilitatea noastră de a rezista în timpurile grele ale zilelor din urmă, atunci când toate forțele răului, văzute și nevăzute, în timpul crizei

finale, se vor năpusti asupra noastră cu hotărârea de a-i înșela și de a-i pierde, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.

În aceste condiții, este folositor să aruncăm o privire asupra Semnului de protecție pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său, atât pentru identificare, fortificare și protecție, cât și pentru închinare. Este necesar să dăm atenția cuvenită rolului acestui semn, care este Sabatul viului Dumnezeu, în desăvârșirea noastră pentru întâlnirea cu Răscumpărătorul nostru și în fortificarea noastră pentru a face față chemării pe care o avem și vremurilor care ne așteaptă.

Sabatul – semn al sfințirii

Prin profetul Ezechiel, Dumnezeu ne poruncește, în versetul 20 din capitolul 20, să sfințim Sabatele Sale, pentru că ele sunt un semn între El și noi, pentru ca noi (nu lumea) să știm că El este Dumnezeul nostru. Sfințirea Sabatului este astfel un semn al apartenenței – Domnul este Dumnezeul nostru, noi suntem poporul Lui. Recunoaștem astfel că nu ne aparținem și nu putem dispune de noi

În cadrul programului de revigorare a sfințirii Sabatului, care se va derula pe tot parcursul trim. IV al acestui an:

 Pentru promovarea Sabatului, Departamentul Comunicații va elabora materiale care îi vor ajuta pe membrii bisericii să învețe cum să prezinte cu succes adevărul Sabatului.

 Departamentul de Relații Publice și Libertate Religioasă va organiza seminarii în bisericile locale, prin care membrii bisericii să fie familiarizați cu privire la modul în care își pot apăra dreptul de a avea Sabatul liber la serviciu, în școli, în armată și în alte instituții.

 O comisie formată din pastori și membri implicați în diferite domenii de activitate (oameni de afaceri, juriști, educatori etc.) pregătește un document care va aduce clarificări cu privire la diferitele aspecte ale afacerilor în raport cu sfințirea Sabatului. Studiul este necesar, ținând cont că membrii implicați în afaceri sunt confrunțați cu situații nemaiîntâlnite înainte de 1989. Documentul va fi comunicat Bisericii Adventiste după ce va fi analizat și aprobat în Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe, în luna noiembrie 2005.

înșine. Sfințind Sabatul, recunoaștem că Dumnezeu Sabatului dispune de noi și că noi facem cu persoana noastră ceea ce El dorește.

Porunca sfințirii Sabatului este afirmată și în versetul 12 cu aceeași justificare: Sabatele sunt un semn între Dumnezeu și noi, care ne ajută să știm că El este Domnul. Numai că, de această dată, trebuie să știm nu doar că El este Dumnezeu nostru, ci, în special, că El este Acela care ne sfințește. Păzind Sabatul, ne aducem aminte că nu noi înșine ne sfințim, afirmăm cu tărie că sfințirea este a Domnului și recunoaștem că El ne sfințește.

Sabatul – instrument al sfințirii

Teofania, sau vederea lui Dumnezeu, este secretul succesului oricărui erou al credinței. Moise a fost marcat pe viață de viziunea Rugului aprins. Samuel a fost mobilizat pentru toată viața, în slujirea poporului pentru Dumnezeu, de întâlnirea pe care a avut-o cu Domnul pe când era doar un copil. Saul din Tars a devenit un alt om văzându-L pe Dumnezeu pe drumul către Damasc. Dacă observăm cu atenție, practic nu există erou al credinței care să nu fi avut o întâlnire specială cu Dumnezeu, experiență care i-a determinat tot restul vieții.

Sfințirea prin privire. Apostolul Pavel ne descrie foarte elocvent procesul prin care putem fi schimbați pentru a deveni sfinți, asemenea Domnului.

El spune că „noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3,18). Observați, „suntem schimbați în același chip”, al Domnului, prin privire. Iacov, pentru că nu a vrut să trăiască la voia întâmplării, pentru că a vrut să-și modeleze viitorul, dar mai ales pentru că a crezut în legea schimbării prin privire, a pus nuiiele peștiște în jgheburile oilor, „ca acestea să zămislească uitându-se la ele”. Moise a avut privilegiul să privească slava Domnului patruzeci de zile, și când a coborât de pe munte, era schimbat – fața lui strălucea. Tot astfel, Ellen White ne spune că este o lege a minții omenești să se schimbe prin privire. Lucrurile pe care ne place să le privim vor determina dacă ne schimbăm și în ce ne schimbăm. Nimic nu este mai ușor decât sfințirea vieții. Ca să te sfințești, nu trebuie decât să privești la frumusețea sfințeniei lui Dumnezeu, și Duhul Domnului va produce sfințirea noastră.

Sabatul – instrument al sfințirii
Sabatul este consacrat sfințirii noastre. Ziua a șaptea a săptămânii a fost pusă deoparte, ca să ne aducem aminte că Dumnezeu ne-a creat, ca să-L cinstim și să avem părtășie cu El. Comuniunea cu Domnul este scopul Sabatului și modul cel mai potrivit de a-l sfinți. Dacă luăm însă în calcul faptul că suntem

schimbați prin privire și că Sabatul este un timp pus deoparte pentru a privi slava Domnului, este ușor de înțeles că, prin sfințirea Sabatului, suntem schimbați, sau suntem sfințiți. Dacă șase zile pe săptămână putem să lucrăm, să ne facem tot lucrul nostru, ziua a șaptea este pusă deoparte pentru lucrul Domnului, și lucrul Domnului este sfințirea noastră.

Sabatul este metoda de creștere spirituală până la starea de oameni mari în Hristos și un timp pus deoparte pentru dezvoltarea capacității de a-L vedea pe Dumnezeu. Pentru unii, trec multe Sabate fără să aibă experiența comuniunii, a părtășiei cu Dumnezeu. Alții nu reușesc să folosească decât puțin timp din Sabat pentru părtășia reală cu Dumnezeu. Noi trebuie să luptăm cu noi înșine ca versurile „Griji, dureri în Sabat zboară...” să nu fie doar o cântare, ci o experiență reală, care să se întindă pe toată durata Sabatului. Tot așa, noi trebuie să învățăm să nu ne mai bucurăm de lucrurile vremelnice, și cu atât mai mult de „plăcerile de o clipă ale păcatului” în Sabat, ci să facem din Domnul și din Sabatul Său „desfătarea” noastră, pentru a fi astfel liberi în Domnul și a beneficia de odihna Sabatului.

Sabatul – instrumentul prin care se face sigilarea

Dacă lucrarea de sigilare constă în imprimarea caracterului lui Dumnezeu în natura noastră umană, dacă numai prin privire putem fi schimbați și dacă Sabatul este pus deoparte pentru ca, privind caracterul lui Dumnezeu, să fim schimbați după chipul și asemănarea Sa, atunci Sabatul, într-un anumit sens, este instrumentul lui Dumnezeu pentru fixarea noastră în adevăr, pentru sigilarea noastră în vederea desăvârșirii lucrării Sale în și prin noi.

Dacă viața veșnică constă în a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El (Ioan 17,3) și dacă Sabatul este timpul pe care El ne-a poruncit să-l consacram în exclusivitate comuniunii și cunoașterii Sale, înseamnă că Sabatul este ocazia și, într-un fel, instrumentul prin care noi, cunoscându-L pe El, devenim încă de pe acum părtași ai vieții veșnice. Când „Cel ce vine va veni” și va

Avem nevoie disperată de intervenția lui Dumnezeu, atât în viața noastră individuală, cât și în viața de comunitate, pentru o nouă viziune, pentru credință și putere, în vederea desăvârșirii noastre, atât pentru Împărăție, cât și pentru misiunea pe care o avem în aceste zile grele ale sfârșitului.

dori să ia la cer pe ai Săi, va fi ușor să-i deosebească pe cei care poartă amprenta veșniciei (care au viața veșnică), pentru că au sfințit cum se cuvine Sabatul, făcându-se părtași ai vieții veșnice, prin cunoașterea de Dumnezeu. Cunoșcându-L și identificându-se cu Dumnezeu, aceștia cunosc și se identifică cu natura și cu principiile Împărăției. Împărăția nu mai este ceva străin sau îndepărtat pentru ei, ci o realitate a experienței lor, ceva care, într-o bună măsură, se află chiar în inimile lor. Prin adevărata sfințire a Sabatului, ei ajung să fie tot mai puțin din lumea aceasta, deși trăiesc în ea, și tot mai mult din lumea lui Dumnezeu. Ei poartă Sigiliul, sau Marca, lui Dumnezeu.

Biserica are nevoie de reformă și de reînnoire

Având în vedere vremurile pe care le trăim, perturbările majore și permanente din natură, evoluția din lumea religioasă și din domeniul politic și economic la nivel global, nevoia implicării bisericii pentru a-și împlini misiunea a devenit o necesitate stringentă. Însă, în loc ca lumea să fie influențată de biserică, se pare că impactul lumii are efecte paralizante asupra bisericii. Tot mai multe voci recunosc că biserica nu este pregătită pentru mandatul său final.

Ca biserică protestantă, Biserica Adventistă este o biserică reformată și reformatoare. Așadar, este vremea ca aceasta să-și amintească de faptul că „reformatorii au nevoie să fie ei înșiși reformați” (*Mărturie*, vol.5, p. 158).

Biserica are nevoie disperată de reformă și de reînnoire. Nu doar metodele de lucru ale bisericii trebuie reformate, ci însăși biserica, oamenii care o compun, inimile și caracterele acestora.

Reforma trebuie să înceapă cu reforma Sabatului

În timp ce lumea pătrunde tot mai mult în biserică, iar gândirea și viețuirea membrilor bisericii sunt tot mai mult modelate de tiparele de gândire și de stilul de viață ale lumii, ceva trebuie să se întâmple în biserică, pentru ca aceasta să se oprească și să se gândească în mod serios asupra misiunii sale, asupra viitorului său și al lumii de care este răspunzătoare. Trebuie să se întâmple ceva cu noi, pentru ca să nu ne mai potrivim „chipului veacului acestuia, ci să ne prefacem prin înnoirea minții”, pentru ca să putem deosebi, să putem accepta și să ne putem asuma „voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”. Ceea ce ar trebui să se întâmple, pentru ca această prefacere să aibă loc, este reforma sfințirii Sabatului. Excluzând orice altă preocupare și ocupând întreaga noastră minte, pe parcursul întregului Sabat, cu Împărăția, cu Domnul Împărăției și cu problemele acesteia, mintea noastră se va înnoi.

Iată de ce fiecare membru ar trebui să fie preocupat de reforma sfințirii Sabatului în experiența personală. Fiecare comitet, de la orice nivel al bisericii, ar trebui să depună toate eforturile pentru a deosebi voia lui Dumnezeu cu privire la reforma Sabatului în serviciile publice și în

închinarea personală a membrilor bisericii. Fiecare pastor, fiecare responsabil sau fiecare angajat al bisericii, care trăiește din bani sfinți și care are o chemare sfântă, ar trebui să caute cu tot dinadinsul să descopere și să facă voia lui Dumnezeu cu privire la sfințirea Sabatului, să fie model de sfințire a Sabatului și să fie capabil ca, din experiența personală, din cunoaștere practică, nu doar din cărți, să învețe pe fiecare membru al bisericii cum să sfințească Sabatul.

Este nevoie să proclamăm un post, o zi, o lună sau chiar un trimestru de rugăciune pentru reforma Sabatului. Avem nevoie disperată de intervenția lui Dumnezeu, atât în viața noastră individuală, cât și în viața de comunitate, pentru o nouă viziune, pentru credință și putere în vederea desăvârșirii noastre, atât pentru Împărăție, cât și pentru misiunea pe care o avem în aceste zile grele ale sfârșitului. De aceea, este nevoie mai întâi să plângem între tindă și altar, cu post și rugăciune, să învățăm să folosim Sabatele pentru a lupta cu Dumnezeu și cu oamenii pentru a ieși biruitori.

Ar fi bine dacă fiecare membru, pe măsura locului și a responsabilității pe care o are în biserică, ar începe cât mai grabnic să folosească Sabatele pentru a birui în lupta spirituală și dacă n-ar mai lăsa nici un Sabat să se încheie fără să aibă binecuvântarea lui Dumnezeu.

Viorel Dima, director, Departamentul Relații Publice și Libertate Religioasă și Departamentul Comunicații, Uniunea Română

Dincolo de

MICHAEL MATTHEWS

Am devenit creștin pe 11 octombrie 1981. La acea dată, între orele 23:00 și miezul nopții, mă aflu pe genunchi într-o celulă din închisoare, ținând în mâna mea pe cea a unui prizonier prieten și predându-mi viața lui Isus Hristos.

Am conștientizat situația în care mă aflu – era momentul cel mai important din viața mea. Aveam în față două drumuri: unul având ca final moartea căreia îi suntem toți datori și un altul având ca final viața veșnică.

Când mă gândesc la viața mea de până acum, sunt conștient că Dumnezeu a fost întotdeauna lângă mine, chiar dacă eu nu mi-am dorit acest lucru. Toată viața am trecut prin diverse încercări, de parcă aș fi pregătit pentru ceva – mi s-ar modela caracterul pentru un scop anume.

O pantă alunecoasă

La o vârstă fragedă, mi-am manifestat interes pentru ocultism. Am citit aproape orice mi-a căzut în mână. Uneori, citeam o carte într-o singură noapte. De asemenea, am studiat alte religii și filosofii Estului. Aceasta nu a fost cu mult înainte de a intra în cultura drogurilor.

Totul a început cu vechea zicală: „Eu doar încerc să văd cum e”. În 1977, am devenit consumator și distribuitor de droguri. Prin 1979, câștigam între 2000 și 3000 \$ pe săptămână. Obțineam mărfurile din câteva surse, dar o persoană particulară devenise „omul meu principal”. S-a întâmplat că el era un cititor avid al Bibliei. L-am întrebat despre asta și el mi-a răspuns că o citește pentru valoarea sa literară. „Nu poți să crezi tot ceea ce scrie în ea”, mi-a zis, „pentru că Biblia se contradice”. Mai târziu, am acceptat aceste cuvinte ca pe o provocare personală.

Ca și cum viața mea nu ar fi fost îndeajuns de complexă, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, care era

membru al Departamentului local de poliție, m-a luat în câteva ocazii să lucrez pentru el, sub acoperire.

Este de prisos să spun că am avut o reputație foarte bună: am început să mă îmbrac numai în negru. Am purtat o pălărie neagră, cu boruri nonconformiste și o jachetă neagră de piele, de mărime medie. Părul îl aveam negru și lung. Apariția mea era cumva sinistru și formidabilă. În cea mai mare parte a timpului, eram înarmat, având ori un cuțit, ori un pistol, iar câteodată pe amândouă. Măsura extremă de precauție nu era față de reprezentanții legii, ci față de oamenii cu care făceam afaceri. Au fost timpuri când nu știam unde merg și cu cine mă voi întâlni.

Bucurie și tristețe

La o zi de la aniversarea zilei mele de naștere – împlinisem 25 de ani – am avut un fiu de la femeia cu care trăiam. L-am numit Eathen Charles Matthews. Nu am apucat însă să-l aducem de la spital. În ziua în care ar fi trebuit să-l luăm, el a contactat un virus, iar în urma acțiunii acestuia, copilul a murit. Am ajuns să cred că moartea lui Eathen era legată direct de modul meu de viață. Acesta a fost unul dintre momentele care au generat schimbări în viața mea. Am început să iau doze mari de LSD – între 9 și 11 doze o singură dată. Vechiul argument folosit de distribuitori era: „Ia asta și-L vei vedea pe Dumnezeu”. Eu eram în căutare de răspunsuri, și Dumnezeu era exact Cel pe care eu vroiam să-L întâlnesc.

Doar câțiva din cercul meu știau ce cantitate de droguri luam și ei nu puteau înțelege ce mă inea în viață. Atunci când depresia a pus stăpânire pe mine, am început să mă izolez din ce în ce mai mult de cei apropiați mie. Am reușit să așez o mimică bună, dar ura față de mine însumi a crescut și a prins rădăcini adânci. Moartea ar fi fost binevenită, dar eu nu îndrăzneam să-mi iau viața. Când mă

întuneric

gândeam la sinucidere, îmi imaginam următorul moment conștient, stând în fața lui Dumnezeu și fiind întrebat de El: „Am trimis Eu după tine?”

Nu-mi era teamă de moarte, dar nu doream să mă întâlnesc cu Dumnezeu în astfel de circumstanțe. Într-o dimineață, foarte devreme, m-am trezit cu o furie care m-a determinat să-mi omor pisica. Ajunsesem să-mi pierd controlul. M-am gândit că sunt la limita nebuniei, uram ceea ce eram și ceea ce devenisem. Nu puteam să înțeleg de ce nu mă puteam opri. M-am rugat: „Spune-mi ce mă determină să fiu așa?”

Gânduri li ișiște

Mai târziu, în noaptea aceea, rugăciunea mea a primit răspuns. Priveam la televizor în camera de zi când un simțământ straniu a venit peste mine. Nu luasem nici un drog, deci am exclus această variantă. Am simțit că-mi pierd cunoștința, așa că imediat m-am îndreptat către baie, cu gândul să-mi dau cu niște apă rece pe față. Am reușit să ajung doar până la ușa băii, iar acolo m-am prăbușit pe podea. Singurul lucru de care eram conștient era gândul: „Ce va face soția ta fără tine?”

Aproximativ două săptămâni mai târziu, un cuplu în vârstă a venit la ușa

mea. Bărbatul avea în mână un pachet mic. El a explicat că ei erau membri ai bisericii unde eu și soția mea ne căsătoriserăm și că pachetul conținea un cadou din partea bisericii.

Am deschis cutia și am descoperit o Biblie. La început, am crezut că soția mea era în spatele acestei surprize, dar și ea era la fel de surprinsă ca și mine. Am început să citesc din Biblie, chiar în acea zi, începând cu prima pagină. Foarte curând după această întâmplare, un om, care-și spunea T.C., a încercat să se întâlnească cu mine.

Oamenii cu care făceam afaceri erau foarte uniți. Ne știam foarte bine unii pe alții și nu obișnuiam să-mi iau noi clienți; dar T.C. era insistent. Oamenii mei de contact au crezut că era un agent de narcotice sub acoperire și m-au asigurat că doi dintre asociații noștri pot fi trimiși să-l omoare. Ei serviseră Forțele Speciale în Vietnam, deci erau capabili să facă acest lucru. Dar eu nu doream vărsare de sânge. Ca alternativă, am propus să mă întâlnesc cu T.C. și să mă-l fac client. Dacă suspensiunile noastre s-ar fi dovedit adevărate, eu aș fi fost singurul prins din toată rețeaua.

T.C. a încercat să mă convingă că el era un distribuitor de biciclete. Singurul lucru însă de care m-a convins a fost că juca acest rol. După

prima mea tranzacție cu T.C., m-am întrebat: „De ce mă sacrific pentru acest om?” Răspunsul care a venit m-a luat prin surprindere: „Pentru că aceasta este ceea ce ar face Isus”. Isus? Nici măcar nu-L cunoșteam. Știam cine fusese El, dar nu-L cunoșteam personal.

Într-o dimineață de octombrie, am fost trezit de o serie de bătăi puternice în ușa principală. M-am dat jos din pat, încet, luându-mi de sub pernă pistolul de calibru 45. Am mers în camera de zi și, pentru o clipă, m-am oprit, sfidând ușa de la intrare. Apoi, m-am întors și am lăsat pistolul pe canapea, am mers în bucătărie și m-am așezat ca să-mi adun gândurile. Din nou am auzit o serie de bătăi puternice în ușă și, de data aceasta, o voce de bărbat care spunea: „Știi că este cineva înăuntru. Am auzit zgomotul pașilor pe podea”. Când am deschis ușa, am fost salutat de doi bărbați îmbrăcați în costum, fiecare având un pardesiul pe care îl acoperea mâna dreaptă. Au existat câteva momente de tăcere, urmate de un schimb de priviri fugare între cei doi și de descoperirea armelor îndreptate către mine. Vocea din mintea mea a spus: „Spune-le să o ia înaintea și trage cu arma”. Dintr-o dată, le-am cerut să se legitimeze. Omul care stătea în dreapta mea și-a scos insigna pe care

eu am putut să văd în mod deslușit că era membru al Departamentului de Poliție. M-am predat fără să mă opun.

Timp de gândire

Când a venit să mă viziteze la închisoare, soția m-a întrebat dacă îmi doream să am și Biblia cu mine. „Nu!” am exclamat. Nu voiam să am nimic de-a face cu Dumnezeu sau cu Cuvântul Său. Dar acolo nu deslușeam nici o scăpare.

Unul dintre prizonierii apropiați mie avea două Biblii și el a insistat să iau și eu una. Am început să citesc de acolo de unde rămăsesem înainte să fiu arestat, și anume de la cartea Filipeni. M-am întâlnit foarte curând cu pastorul Gerrit Van Druten. Imediat între noi s-a format o legătură, când acesta mi-a mărturisit că și el a fost cândva dincolo de gratii.

Pastorul a împărtășit cu mine un text: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). Acest verset l-a condus pe el să mă provoace să iau o decizie. În acea noapte, într-o celulă mică, am încercat să mă gândesc la implicațiile ce vor urma și i-am cerut omului care îmi dăduse una dintre Bibliile sale să se roage cu mine, iar eu am ingenuncheat și mi-am predat inima și viața lui Isus Hristos.

Nu au fost focuri de artificii, dar o schimbare severă a început în viața mea. Pofta de droguri, care fusese centrul vieții mele în ultimii 9 ani, dispăruse. Din acest motiv, ceea ce altădată iubeam astăzi disprețuiesc. La suprafață se vedeau doar drogurile, dar adevăratul viciu era stilul de viață pe care acestea îl reprezentau.

Mama unuia dintre prietenii mei apropiați, o adventistă de ziua a șaptea, a început să mă viziteze. Ea m-a întrebat dacă doresc un curs biblic care să mă ajute în studiile mele și a început să-mi aducă câte un curs, timp de câteva luni. Mi-am petrecut astfel 6 luni de zile înainte de a primi sentința – într-o vineri – de a sta între 4 și 20 de ani în închisoare, pentru trafic de droguri.

Pe tot parcursul încarcerării mele, am continuat să studiez Biblia. Nu pot

spune exact de câte ori am citit-o de la un capăt la celălalt, dar, de fiecare dată, am câștigat noi înțelegeri și am descoperit noi adevăruri. Am primit și am completat și alte cursuri biblice, citind și studiind fiecare carte sau broșură cu literatură creștină, care ajungea la mine. Pastorul Van Druten și doamna Combs au corespondat în mod regulat cu mine, scriindu-mi scrisori și asigurându-mi cărți și literatură adițională.

**„Dar tuturor celor
ce L-au primit,
adică celor ce cred
în Numele Lui,
le-a dat dreptul să
se facă copii ai lui
Dumnezeu.”**

(Ioan 1,12)

Am plănuț să fiu botezat cât mai curând posibil, dar alegerea unui grup de credincioși pentru închinare era o decizie foarte dificilă. Părea să existe foarte multe diviziuni în cele mai variate denominațiuni, toate declarând deschis că sunt urmași ai lui Isus Hristos. Acest lucru m-a făcut să fiu confuz, pentru că nu puteam fi pe deplin de acord cu nici unul dintre ei.

În închisoare, am urmat în mod regulat, în fiecare Sabat, o clasă de studiu biblic, ținut o săptămână de Art Stone, iar următoarea săptămână de pastorul Richard Mills și fratele său.

În luna martie a anului 1984, comisia de evaluare pentru eliberare, m-a chemat și m-a eliberat condiționat. Am fost eliberat și, foarte curând, am urmat serviciile divine, la biserică, cu doamna Combs, femeia care a devenit ca o mamă pentru mine.

În al treilea Sabat după eliberarea mea, la biserică a avut loc un serviciu de botez. După ce s-a terminat, s-a făcut invitația de a-L urma pe Domnul prin botez. Am ezitat atunci, dar ceea ce am simțit cu acea ocazie a rămas adânc imprimat în mintea mea. Am auzit o voce ca și cum ar fi venit de la o persoană care stătea lângă mine. Ea mi-a spus exact aceste cuvinte: Acesta este locul unde tu vei fi botezat. Când m-am întors să văd cine a vorbit, nu am văzut nimic.

De câteva ori, am fost întrebat de ce am devenit adventist de ziua a șaptea, iar răspunsul meu a fost întotdeauna: Acesta este locul unde trebuia să fiu. (Pot doar să-mi imaginez ce ar gândi cineva, dacă i-aș spune că am început cu ideea că am auzit o voce.)

Puțin mai târziu, s-a făcut o altă invitație, la care eu am răspuns prin ridicare de mână. Pe data de 13 octombrie 1984, am fost botezat de pastorul Steve Shipowick. Problema cu denominațiunile fusese de mult timp rezolvată, realizând că mai întâi sunt creștin, și apoi un adventist. Cu alte cuvinte, sunt mai întâi al lui Hristos. M-am confruntat cu cea mai mare teamă a mea, teama de a muri în timpul unei vieți neîmplinite. Înainte ca să vin la lumină, am urmat o perioadă foarte întunecată cu foarte multe contorsionări și întoarceri. În mijlocul aceluia întuneric, lumina a fost întotdeauna prezentă pentru a mă conduce. Astfel, Dumnezeu m-a scos din întuneric la lumina Sa minunată, lumină care, oricât de reală este puterea întunericului, o dată ce te-a eliberat din hăururile lui, rămâne clară și prezentă. Atâta timp cât Isus Hristos ține cheile morții și ale locuinței morților (Apocalipsa 1,18), El ține și cheile care leagă forțele întunericului, care odată m-au legat pe mine.

Michael Matthews, Ohio, SUA

Traducere: Emilian Țăran
Adventist Review, mai 2004

Biserica Adventistă – un pod peste ape

CORNEL ROMAN

Anul 2005 ne-a făcut martorii unor fenomene mai puțin obișnuite. Au fost mai întâi valurile ucigăse de tip tsunami din Asia, ca o prevestire parcă a ceea ce avea să urmeze mult mai aproape de noi. Banatul, Oltenia și Moldova aveau să cunoască furia apelor într-un mod neașteptat și nemilos. Au murit oameni, sate întregi au fost acoperite de ape, iar mii de case și de culturi au fost distruse. Am văzut oameni cu lacrimi în ochi, strângându-și copiii și bătrânii aproape, într-un ultim efort de a se salva. Au fost imagini care ne-au sensibilizat pe fiecare și ne-au strâns laolaltă, ca indivizi și ca biserică, într-un gest de solidaritate fără precedent. Biserica Adventistă a fost printre primele organizații care au avut inițiativa de a interveni urgent în zonele sinistrate, ajutorul oferit fiind deosebit de apreciat atât de săteni, cât și de autoritățile locale. Când echipa ADRA a ajuns în Gătaia, primarul care îi cunoștea destul de bine pe credincioșii adventiști ne-a întâmpinat cu un mesaj semnificativ: „Vă așteptam, eram sigur că veți veni!”

„Strigăt din ape” – o campanie de ajutorare pentru Banat

La inițiativa ADRA și Radio Vocea Speranței, s-a lansat campania de ajutorare pe care am numit-o sugestiv „Strigăt

din ape”. Prin spoturi, interviuri și emisiuni speciale, am menținut treaz interesul pentru ajutorarea zonelor inundate din Banat. În urma apelurilor făcute la RVS, nenumărate persoane au făcut donații, menționând dispoziția de a oferi suport celor în nevoi, prin intermediul Bisericii Adventiste. Entuziasmul inițiativelor bisericii de a-i ajuta pe sinistrați a contaminat și coagulat laolaltă oameni de diferite convingeri, orientări religioase sau poziții sociale. La Glodeanu Sărat, Buzău, când au văzut că adventiștii strâng daruri pentru sinistrați, sătenii li s-au alăturat cu inima deschisă, oferind un ajutor substanțial și nesperat. La Moisei, Maramureș, primăria a strâns daruri pe care le-a încredințat apoi Bisericii Adventiste pentru a le distribui. Ce bine și frumos este când cineva dă un „ton” pozitiv!

În acțiunile de ajutorare ale bisericii, s-au unit comunitățile din toate Conferințele Uniunii Române. Mulți au mers personal în zonele afectate, simțind astfel bucuria ajutorării la fața locului. Au fost peste 40 de transporturi umanitare, trimise de comunitățile adventiste.

La începutul lunii mai, Biserica Adventistă a inițiat o colectă în toate comunitățile din țară, pentru ajutorarea sinistraților din Banat. S-au strâns 153.847 lei noi, bani cu care s-a început reconstrucția a trei case dăruite în județul Timiș (două în Gătaia și una în Mănăstire). Până la sfârșitul lunii august, sperăm ca acestea să fie date în folosință.

Fr. Simion Alexandru și casa sa...

Echipele ADRA sosesc cu lucruri de primă necesitate

Ecoul situației din Banat a ajuns și pe alte meridiane, astfel că, în acest efort de solidaritate, s-au unit și comunitățile românești din Spania (care sprijină cu bani cheltuielile de reconstrucție a uneia din cele trei case, oferind până acum 13 000 euro), comunitatea română din Londra (420 GBP), ADRA Germania (5000 euro), ADRA Elveția (6800 euro), ADRA Slovacia (500 euro), Secure Advantiste din Franța (1000 euro), ADRA Anglia (14000 GBP). O contribuție însemnată în gestionarea acțiunilor din Banat au avut-o Ionel Soponariu, Mihai Maur, Adam Engelhard, Pavel Memete, Marius Morar, Marius Bold.

Furia apelor lovește Teleormanul Încă nu se

retrăseseră apele din „Delta Banatului” că furia ploilor s-a năpustit în alte părți. În două zile, zeci de localități din Teleorman, Olt și Giurgiu erau deja sub ape. De data aceasta, apele au afectat și 56 de familii ale credincioșilor adventiști, distrugând complet 9 case și avariind mai multe. Necazul s-a mărit și prin faptul că zona aceasta nu s-a bucurat de o mediatizare susținută, așa cum s-a întâmplat în Banat. Aici nu au mai alergat autoritățile cu promisiuni, așa cum se întâmplase dincolo, nici agențiile umanitare nu s-au grăbit să viziteze zonele afectate. Atunci când a desfășurat acțiuni umanitare de primă intervenție în Dobrotești, Beuca, Crâmpoia, Conțești, ADRA a găsit oameni resemnați și apăsați de dezastrul care s-a abătut asupra lor. Însă aici biserica s-a mobilizat foarte repede și precis. A fost constituit un comitet de criză la inițiativa Conferinței Oltenia și ADRA România, acționându-se prompt și cu eficiență. Comunități din multe localități au sărit în ajutorul celor afectați. S-a sunat mobilizare generală, la care au răspuns și frații din Spania, trimițând un tir cu ajutoare pentru cei din Motoci și Murgăși.

Al treilea val al furiei apelor a lovit Moldova

Nici nu ne-am dezmeticit bine de ce s-a întâmplat în Teleorman, că apele au lovit și Moldova, în special localitățile situate pe albia râurilor Siret și Trotuș. Am rămas înmărmuriți de dezastrul provocat de forța apelor și de aluviunile aduse de Trotuș. Case întregi, construite în ani de zile și cu trudă, au fost măturate de ape

Al patrulea val – din nou Teleormanul

Nici nu s-au încheiat acțiunile de ajutorare din zona Olteniei că un nou val de inundații a afectat localități din sudul țării. Printre cele mai afectate sunt Plosca și Peretu din jud. Teleorman, unde am găsit treisprezece case distruse ale credincioșilor adventiști și alte 50 afectate. ADRA a putut fi aproape de cei afectați, ajutându-i cu cele necesare în situație de urgență, prin generozitatea fraților din comunitățile românești din Spania.

Răspunsul bisericii la criza inundațiilor

Deși sunt născut și crescut într-o familie de credincioși adventiști, deși slujesc în biserică de mulți ani, nu am văzut niciodată o mobilizare atât de mare și de promptă ca acum. Practic, am

descoperit Biserica Adventistă într-o altă dimensiune, o biserică plină de oameni jertfitori, capabilă să slujească așa cum nu mi-a fost dat să văd o altă organizație. O biserică a cărei dăruire îți umple sufletul de bucurie și de emoție în același timp. Ca unul care am cunoscut și am analizat pe teren acțiunile diferitelor fundații și organizații pot spune că nu am văzut la nici o altă organizație sau biserică o mobilizare mai mare și spirit de jertfă, așa cum am întâlnit-o la credincioșii adventiști și în mod special la tinerii.

Pentru a gestiona criza generată de inundații, la nivelul Uniunii s-a creat un comandament de criză, cu un plan de activitate bine structurat, cu delegarea de responsabilități și obiective precise.

În urma anchetelor făcute la fața locului, s-a intervenit cu ajutoare de primă necesitate. Au fost zile de „foc”, în care mobilizarea părea din nou generală. Zeci și zeci de frați și surori cu inima largă, cu mașinile încărcate cu bunuri, se îndreptau către localitățile afectate din Moldova și Teleorman. Și solidaritatea nu s-a

Echipele ADRA în acțiune

în numai câteva ore. Pe locul în care au fost altădată locuințe, trece acum Trotușul. Aluviunile aduse de ape se ridicau la un metru înălțime, iar în subsolul Bisericii Adventiste din Comănești, apa cu măr a trecut de doi metri. Peste 20 de case ale membrilor adventiști au fost afectate, dintre care 4 au fost luate în întregime de ape.

Siretul, la fel de neiertător, a acoperit cu ape sate întregi: Vadu Roșca, Nănești, Măicănești. La două zile după potop, Siretul crease o deltă în locurile în care altădată erau satele: Suraia, Vadu Roșca, Nănești, Măicănești. Aici au fost afectate 8 familii de credincioși adventiști, iar la patru dintre ei le-au căzut casele.

mărginit la atât. Peste 400 de tineri, și nu numai, au pus deoparte o săptămână, alții chiar mai mult din vacanța și din concediul lor pentru a-i ajuta pe sinistrați.

La un moment dat, în unele localități se aflau în ajutorul sinistraților doar tinerii Bisericii Adventiste și autoritățile locale. Îmi exprim toată aprecierea pentru ce au realizat acolo fr. Titu Ghejan și tinerii din

Crinu – București; Norel Iacob și tinerii din Labirint; Cornel Popa și tinerii din Târgoviște; Liviu Văduva și tinerii din Câmpina; Viorel Ionescu, Liviu Stănescu și tinerii din Ploiești; Otto Stănoiu și tinerii din Tg. Mureș; Marius Morar și tinerii din districtul Jimbolia, Cristi Toma și tinerii din Socodor, precum și grupul de tineri veniți din Scoția, la inițiativa pastorului Marcel Ghioaldă.

La câteva zile de la retragerea apelor din Comănești, Bacău, fr. Ionel Strugaru, de la Iașlovăț, a venit cu 11 voluntari, cu utilajele pe care firma sa le are în dotare (volă, excavator, două basculante) și, timp de o săptămână, au ajutat la degajarea zonei de aluviuni.

În același timp, la Nănești, Vrancea, a sosit o echipă de 11 specialiști în intervenții de urgență, trimisă de ADRA Cehia, care timp de zece zile au ajutat la desecarea zonei și la curățirea de măr. Înainte de venirea lor, apa băltea de 12 zile în zonă. Au trecut pe acolo președintele statului, premierul, ministrul mediului, dar apa rămâne acolo. Ian Chlebo (de la

Echipele TinServ au fost prezente oriunde a fost nevoie

ADRA Cehia), inginer în hidrologie, a luat măsurători, a cercetat zona și a oferit comitetului de criză al județului Vrancea soluția salvatoare pentru desecarea zonei, soluție de altfel pusă în practică de autorități. În scurt timp, au ajuns să fie cei mai îndrăgiți și căutați în zonă. Se vorbea despre ei și despre tinerii care slujeau în TinServ, într-o sintagmă care ne onorează: Ei sunt *oamenii de la ADRA*.

În momentul când scriu aceste rânduri, la Comănești funcționează o spălătorie mobilă, pusă la dispoziție de ADRA – proiect finalizat și cu concursul autorităților locale, care ne-au oferit un sprijin prețios (locatie, apă, energie electrică). Deși la început a fost privit cu scepticism, proiectul s-a dovedit în cele din urmă util și benefic localității. De altfel, igienizarea și materialele sanitare de strictă necesitate au fost râvnite în multe locuri. În unele zone, acolo unde am distribuit astfel de bunuri, am stat sub asediu câteva ore, pentru a-i mulțumi pe localnicii gălăgioși.

În ajutorul acestor oameni năpăstuiți a fost făcută o altă colecție, la care au răspuns prezent și membri de peste

hotare: comunitatea Maranatha Madrid (7.000 euro), comunitatea Efes Madrid (11.000 euro), comunitatea română AZS din Atena (770 euro), comunitatea română AZS Melbourne (2.000 \$ australieni). Până în acest moment, colecta din țară s-a ridicat la suma de 209.974 lei noi.

Planul nostru este ca din aceste fonduri să putem ajuta cele 30 familii de credincioși adventiști

rămăși fără case, la achiziționarea unor materiale de construcții. Însă pentru manoperă invităm comunitățile advente să adopte câte o casă pentru reconstrucție.

Considerăm că cea mai importantă lucrare este aceea de a-i ajuta pe acești oameni, care au traversat o criză, să își recapete echilibrul sufletesc, să își recupereze speranța și încrederea în Dumnezeu. Biserica Adventistă poate și este chemată să ajute la refacerea și reconstrucția umană în toate dimensiunile sale: material, social, spiritual.

Din nou mulțumim pentru sprijinul acordat în gestionarea crizei provocate de inundații comandamentului de criză de la Uniune.

De asemenea, mulțumim fr. T. Mohorea și Șt. Ropotică, care au dus greul activităților din Moldova; lui V. Dascălu și C. Iorgulescu, pentru devotament și slujire; trioului de la Oltenia: V. Răducanu, D. Delcea și A. Neașu, pentru munca excelentă pe care au făcut-o și pentru spiritul lor de echipă; lui E. Soare pentru sacrificiu și dăruire și, nu în ultimul rând, lui A. Balint de la ADRA Turcia și Simonei Tobă, coordonator de proiecte, ADRA Romania, cu care am împărțit din poveri, planuri și reușite.

Doresc ca Dumnezeu să întărească Biserica Sa prin această experiență, care ne-a confruntat și provocat în același timp, pentru ca, în alte situații de criză, să putem reedifica și chiar îmbunătăți slujirea la care ne-am angajat.

Comănești – oameni și utilaje au sosit în ajutorul sinistraților

Cornel Roman, director,
ADRA România

Iubirea,

o plantă firavă

DANIEL DELCEA

Iată un dialog scurt, care oferă răspuns la nevoia omului de a trăi mai bine. Prin acest răspuns, Domnul Hristos excelează din nou, oferind sfaturi simple la probleme grele. „Fă așa” sau „iubește așa” și vei avea viața veșnică. În viziunea Lui, secretul fericirii constă în a iubi, dar nu oricum, ci a iubi folosind întregul potențial al ființei umane – puterea fizică, emoțională, intelectuală, conștiința și personalitatea. De fapt, nu se putea un răspuns mai logic, întrucât, în Împărăția unde iubirea este principiul fundamental al guvernării, nu poți rezista decât dacă trăiești complet motivat de iubire.

Ellen White descrie procesul prin care omul ca întreg ajunge dominat de iubire: „Iubirea este o plantă firavă, de aceea trebuie cultivată cu multă grijă. Toate rădăcinile amărăciunii și ale răutății trebuie să fie smulse, pentru ca ea să aibă suficient spațiu de creștere și apoi va influența puterile minții, întreaga inimă, astfel încât să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele ca pe noi înșine” (*Minte, caracter și personalitate* vol.1, p. 210). Pașii sunt simpli – cultivă iubirea, asigură-i spațiu de creștere, și apoi ea, în mod natural, va inunda întreaga ființă, făcându-ne capabili de iubire totală, până la sacrificiu.

Probabil că ne este greu să ne imaginăm un astfel de om – iubind cu

Învățătorul Legii: *Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?*

Isus Hristos: *Ce scrie în Lege? Învățătorul Legii: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.*

Isus Hristos: *Fă așa și vei avea viața veșnică.* (Luca 10,25-28)

tot sufletul, cu tot cugetul, cu toată puterea, cu toată inima. Avem o singură imagine pe pământ, care concretizează iubirea totală – omul Isus Hristos, al doilea Adam, care ne îndeamnă să iubim așa cum a iubit El.

Din viața Lui am extras trei acte ale iubirii cu tot sufletul, care ne pot sluji ca model pentru viața de toate zilele: descoperirea de sine, împreunăsimțire și preluarea poverii – trei puteri fundamentate în arsenalul emoțional uman.

Descoperirea de sine

„Viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17,3)

În procesul salvării omului, descoperirea de Sine a fost o prioritate

constantă pentru Isus. Uneori, a făcut-o prin cuvinte de tipul „Eu sunt blând și smerit cu inima”, iar alteori, prin acte de milă, demonstrând iubirea și purtarea Sa de grijă. În acest fel, Domnul Isus ne-a învățat un lucru simplu, dar cu implicații profunde de viață: forța sufletului constă în însăși cunoașterea lui.

Când Domnul Isus ne îndeamnă să iubim cu tot sufletul, în primul rând ne îndeamnă să folosim arta descoperirii de sine așa cum a folosit-o El. Să-i lăsăm pe ceilalți să cunoască simpatia, compasiunea, aprecierea, grija și iubirea pe care le-o purtăm în suflet. Aceasta s-ar putea realiza prin cuvinte simple ca: bravo, îmi place, excelent, felicitări, transformând astfel limba într-un pom de viață (Prov. 15,4), sau poate fi printr-un zâmbet care, deși durează un moment, se păstrează veșnic în minte, destinde sufletul împovărat și redă speranță celui descurajat.

Întotdeauna descoperirea comorilor sufletești, a gândurilor ascunse, a simțămintelor trăite a avut puterea de a înlătura barierele dintre oameni, a clarifica confuzii, a dezvolta încrederea și a oferi energie, dinamism și speranță de viață.

„Tot așa să lumineze și lumina voastră în lume, pentru ca oamenii, văzând faptele voastre bune, să

slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5,16)

Împreuna-simțire

Una dintre descoperirile tehnologiei care a uimit lumea modernă a fost realizarea transferului de informație prin infraroșu, fără cablu. Înșă ceea ce ne-ar putea uimi mai mult este înzestrarea nativă a omului cu capacitatea de a transfera sau prelua trăirile și emoțiile altor persoane: împreuna-simțire.

Redescoperirea acestei abilități ar uimi din nou întreaga lume, așa cum s-a întâmplat în viața lui Isus Hristos. El a petrecut mult timp în compania celor suferinzi sau cu inima zdrobită, atrăgând astfel mii de oameni în compania Lui. Acest lucru a atras chiar și atenția potrivnicilor Lui, etichetându-L ca prietenul păcătoșilor și al vameșilor. Spre nefericirea noastră însă, această abilitate e pe cale de dispariție pe Terra.

Ceea ce L-a tulburat foarte mult pe Isus Hristos a fost constatarea că, datorită perversității ființei umane, această abilitate aproape a dispărut. „Cu cine voi asemana neamul acesta de oameni?”, întreabă retoric Isus. „Il voi asemana cu niște copii care stau în piețe și strigă la prietenii lor: V-am cântat din fluier și n-ați jucat; v-am cântat de jale și nu v-ați tânguit.” (Matei 11,16.17)

Un neam care nu mai reacționează la suferințele sau bucuriile altora. Totuși, în ciuda acestei realități sumbre, un lucru este clar: vor moșteni viața veșnică doar aceia care au dezvoltat

împreuna-simțire, compasiunea, având grijă de cei mai neînsemnați dintre oameni. (Matei 25)

A iubi cu tot sufletul implică și reactivarea acestei trăsături emoționale de a rezona cu trăirile sufletești ale aproapelui – să te doară cu el, să plângi la eșecul lui și să te bucuri la vestea succesului său. După cum liniștea serii sau văile munților preiau și amplifică strigătul omului, tot așa sufletul nostru ar trebui să preia tristețea sau fericirea aproapelui nostru.

Să iubești înseamnă să fii în stare să primești din durerea celui alt și să-i oferi în schimb speranță, optimism și curaj. „Plângeți cu cei ce plâng, bucurați-vă cu cei ce se bucură”.

Preluarea poverii

„Fiindcă iubea pe ai Săi, i-a iubit până la capăt”. Ca să atingă capătul extrem al iubirii, Isus „a purtat suferințele noastre și durerile noastre le-a luat asupra Lui”. În Ghetsemani, sufletul Lui era cuprins de o întristare de moarte (Matei 26,38), iar pe Golgota a murit prin sfășiere de inimă, demonstrând încă o dată că nu există dragoste mai mare decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. (Ioan 15,13)

Să iubești cu tot sufletul implică exersarea capacității sufletului uman de a prelua povara aproapelui său – nu doar să te doară sau să plângi, ci să te rogi, să te lupți, chiar să sacrifici totul de dragul celui alt.

„El a purtat neputințele și bolile noastre” (Matei 8,17). „Purtați-vă poverile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Hristos.” (Gal. 6,2)

Descoperind comorile sufletului Său, simțind cu cei în nevoie și purtând durerile lor pe cruce, Isus este Modelul demn de urmat pentru cei care vor să înțeleagă ce înseamnă viața din belșug aici pe pământ. Familia, biserica și societatea sunt atelierul unde poate fi exersată iubirea cu tot sufletul. Iubește așa și vei avea viață veșnică.

E greu să câștigi dreptul de a zice „călcați pe urmele Mele”, însă Isus Și-a câștigat pe deplin dreptul de a zice „Să vă iubiți cum v-am iubit Eu – cu tot sufletul”.

Daniel Delcea, secretar,
Conferința Oltenia

Știați că...

Mihail Belina Czechowski i-a câștigat pe primii convertiți ai Bisericii Adventiste din Europa, cu toate că el nu a fost delegat ca misionar oficial din partea Conferinței Generale.

Prima Biserică Adventistă în Europa a fost construită în Tramelan, Elveția. Ellen White a rostit predica de dedicare a acestei biserici pe data de 25 decembrie 1886. Pentru construirea acestei biserici, familia Roth a plătit 3 300 de franci.

George R. Drew a făcut colportaj, mai mult de 20 de ani, în Anglia. Atunci când Ellen White a vizitat Europa, prima noapte a fost găzduită în casa acestui colporteur.

La Cernica

primăvara se numără bobocii

DANIEL BOTA

Septembrie 2000. A început o istorie ce urma să transforme vieți de oameni. A început destul de firav și cu emoții. Am fost 32 de studenți care am avut acordul lui Dumnezeu și acordul unor oameni de a începe o altfel de viață. Pe atunci, copacii pădurii își schimbau înfățișarea dintr-un verde viu într-un ruginiu trist. Nici păsări nu mai erau multe și nici iarba nu mai mirosea a viață. Pentru noi însă, lucrurile stăteau puțin diferit. Eram declarați „cetățeni de drept” ai oazei Cernica. Inspectam fiecare milimetru de pământ pe care urma să-l cunoaștem ca în palmă și chiar să ne săturăm de el. Am făcut cunoștință cu resursa înțelepciunii – biblioteca – pe care unii o vor vizita mai des, iar alții îi vor uita până și localizarea. Totul ni s-a părut atunci un cadru excelent pentru a deveni om de înaltă valoare.

28 aprilie 2005. Ultimul examen, în aceeași bibliotecă. Toți, nici un absent. Ultimul dascăl, venit tocmai de la Paris, ne dă ultimele sfaturi de părinte, subliniind că, deși aici s-a încheiat istoria, școala abia începe. Cu siguranță că a transformat vieți, dar din păcate nu pe toate spre excelență. Altfel de emoții. Am absolvit 30 de studenți. Interesant e însă că la Cernica nu toamna se numără bobocii, ci primăvara. Aici, multe lucruri sunt altfel: copacii, acum, sunt îmbrăcați într-un verde viu, păsările sunt mai multe, iar iarba miroase a viață.

Am încheiat ultimul curs, ultima materie, aici la Cernica. Au urmat licența, serbarea de final... E un moment prielnic ca să ne punem fireasca întrebare: „Cu ce ne-am ales?” Cât din ceea ce ne-am propus atunci când am intrat s-a realizat între timp? Asta vor ști doar studentul și Dumnezeu, pe deplin. Ceilalți vor aștepta un timp și apoi vor trage concluzii. Ne pare rău că plecăm, deși nu cred că am mai

Am absolvit 30 de studenți. Interesant e însă că la Cernica nu toamna se numără bobocii, ci primăvara. Aici, multe lucruri sunt altfel: copacii, acum, sunt îmbrăcați într-un verde viu, păsările sunt mai multe, iar iarba miroase a viață.

vrea să stăm aici. Ne pare rău că nu ne vom mai avea unii pe alții, pentru că, pentru mulți dintre noi, celălalt a fost chiar o completare a noastră. Nu pentru toți vor fi dureroase despărțirile, ci doar pentru cei care au ales să-și împartă cu alții tot ce aveau și tot ce erau.

Ne vor lipsi unii profesori care au avut întotdeauna disponibilitatea să ne răspundă la cele mai sensibile întrebări cu cele mai înțelepte răspunsuri. Ne vor lipsi aceia care ne-au fost mai mult decât profesori, acei oameni ai lui Dumnezeu care nu aveau nevoie de birou și de ore exacte, în care te puteau asculta, îndruma, ridica, îmbărbăta. Le mulțumim din inimă!

Regretăm că nu toți dintre noi ne-am făcut din timp un prieten. Prea de multe ori ne-am dușmănit. Ne pare rău că am considerat, nu de puține ori, că timpul petrecut în rugăciune și meditație este un lux pe când el era o necesitate vitală. Regretăm că nu am investit mai mult în alții și că nu am lăsat pe alții să investească mai mult în noi.

Cernica este o provocare pentru cei puternici, pentru că aici îți poți măsura cu adevărat propria putere, fie cu puterile, fie cu Puterea. Am înțeles în cei patru ani petrecuți aici că, pentru a fi biruitor, trebuie să ai puterea lui Dumnezeu cu tine și în tine. Cernica este o provocare pentru cei mai puțin puternici, deoarece aici poți vedea cu ochii tăi că nici o slăbiciune nu poate sta în fața lui Dumnezeu. Am descoperit aici că doar atunci când ești slab ești cel mai tare. Cernica este un loc prielnic și pentru cei mândri și orgoloiși, pentru că aici poți vedea că întotdeauna „mândria merge înaintea căderii”.

La Cernica se poate învăța ca în nici o altă parte. Poate neapărat multe materii și poate nici cele mai importante, dar se poate învăța despre viață și, cel mai important, despre Cel ce este Viața. Poate că asta ar trebui să se predea mai mult la Cernica. Dacă plecăm de aici doar cu note foarte bune,

înseamnă că ne-am atins performanțele intelectuale; dacă plecăm cu teancuri de cursuri, am strâns o avere bunicică. Dar, dacă vom pleca de aici ca fii transformați ai Tatălui, gata pentru o slujire din dragoste, ne-am atins scopul chemării Lui în această școală. „Noi suntem în stare să dăm altora numai ceea ce primim de la Hristos” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 299), de aceea este foarte important cu ce sau cu Cine plecăm de aici.

Se prea poate că nu vom ieși de aici experți în ceea ce privește Cuvântul sau în alte domenii, dar cred că Dumnezeu nu cheamă pe așa-ziși experți, ci El dă competență și abilitate celor pe care îi cheamă. Singura condiție este ca aceștia să se încreadă în El din toată inimă. „Lucrarea cu succes pentru Hristos nu depinde atât de mult de număr sau de talent, cât de curățirea scopurilor, de adevărata sinceritate a unei credințe înflăcărate și care se bazează pe totul pe puterea lui Dumnezeu.” (*Ibidem*)

Cu ce ne-am ales?

Ne-am ales și cu învățătură, fiecare după puterile sau voința lui. Aici se face carte, dar depinde de tine cât de multă vrei. Poți ieși de la Cernica un

student bun și foarte bun: nu te amăgi că bun este și bine! Dimpotrivă, „bun” este dușmanul lui „foarte bun” și, dacă tot ai venit aici, fii foarte bun! Ne-am ales cu prieteni adevărați, decoperind că prietenia sinceră este o calitate interioară, care izvorăște din relația pe care o avem cu Dumnezeu. Ne-am ales cu frați adevărați și am înțeles că mai mult decât păzitorul fratelui nostru, trebuie să fim fratele lui. Ne-am ales cu modele de viață. Este și va fi ferice de aceia dintre noi care ne-am luat modelele cele mai bune.

Le suntem recunoscători celor care au vrut din toată inima să facă din noi oameni ai lui Dumnezeu, precum și celor care ne-au hrănit spiritual, dar și fizic. De asemenea, le mulțumim celor care ne-au mai mângâiat și cu nuiua, ne-au povățuit pe cărări drepte, au crezut în noi și ne-au învățat, fiindu-ne modele. Cea mai nobilă recunoștință și mulțumire o avem pentru Părintele nostru din Cer, Căruia îi mulțumim pentru tot ce a investit în noi.

Viața este nemaipomenită, în special dacă mergi cu Dumnezeu. Este ferice de noi, dacă ne amintim că El este constant lângă noi și că așteaptă de la noi să „cheltuim” timpul cu înțelepciune.

„Câștigi în viață” – ne sfătuia un profesor-model – „jucând doar pe o singură carte, *Cartea lui Dumnezeu*”.

Cu ce gânduri plecăm și ce ținte avem?

Adventismul s-a născut din Cuvânt, din Cuvântul care a fost cu Dumnezeu și care S-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1,14), ca să ne vestească și să cunoaștem cuvintele lui Dumnezeu. Iată de ce inima adventismului trebuie să fie Cuvântul; iar acest Cuvânt ne-a trimis pe noi, cei care am crezut cuvintele lui Dumnezeu, să vestim puterea Cuvântului întrupat, răstignit, înviat, glorificat și care va veni pentru a duce în lumea Cuvântului pe cei care au păzit cuvintele și pentru a face prin Cuvânt o nouă lume a Cuvântului. Am venit pentru Cuvânt. Dar minunea Cuvântului a fost materializarea lui. Aceasta e mântuirea. Ca din Cuvânt, prin cuvinte, să iasă oameni, fii ai lui Dumnezeu. Prin Har, noi suntem gata să ascultăm acest Cuvânt și să-L proclamăm.

Daniel Bota, absolvent ITA, Cernica, promoția 2005

Absolveții Institutului Teologic Adventist, Facultatea de Teologie Pastorală, Cernica, promoția 2005

OZI DE NEUITAT

Ziua de 4 iunie 2005 va rămâne o dată scrisă cu litere de aur în viața locuitorilor din satul Mărunțișu, comuna Costești-Vale, județul Dâmbovița.

În acest sat, încărcat de istorie și binecuvântat de Dumnezeu cu oameni buni, a avut loc inaugurarea Bisericii Creștine Adventiste.

La marea sărbătoare au venit nu numai credincioșii acestui cult, ci și invitați și creștini de credință ortodoxă.

Deși sunt ortodoxă, am avut prilejul să trăiesc clipe unice în viața mea. Sala era arhiplină! Venise toată suflarea satului să vadă minunea care s-a arătat în acest loc, despre care, din păcate, nu se știe prea multe, căci mai nimeni nu s-a învrednicit să lase urmașilor date din anii care au trecut.

Totul era de o curățenie uimitoare, dar cele mai curate erau inimile tuturor, care au trecut parcă printr-o purificare sacră. O lumină lină se așezase pe fețele celor veniți și o blândețe divină stăpânea pretutindeni.

Am ascultat cu mare luare-aminte cuvântul pastorului Teofil, care m-a fermecat. În acest cuvânt, era nu numai o nemăsurată bogăție de cultură, ci și o forță uriașă de a te face să înțelegi taina și învățătura Evangheliei, care este *Cartea cârților* pentru orice bun credincios.

Cântecul religios ale corului tânăr din Speriejeni îți înălțau inima spre cer, făcându-te să uiți de tot ceea ce este rău și urât în lumea asta și să te apropii de albul pur al înălțimilor cerești. A fost pentru mine o trăire unică într-un univers curățat de păcat și plin de iubire.

Cuvintele rostite de reprezentanții Bisericii Adventiste, vorbele calde și înțelepte ale pastorului din Mărunțișu, istoricul comunității adventiste prezentat de localnicul Constantin Neacșu, prezența binevoitoare a domnului primar Tomiță – toate îți aduceau laudă lui Dumnezeu.

Și totuși, ceea ce m-a mișcat cel mai mult au fost oamenii din acest sat, în mijlocul căruia am trăit și în fața cărora mă înclin cu venerație și pioșenie, căci mi-au rămas vii în memorie calitățile dumnezeiești cu care au fost dăruți: cinste, omenie, hărnicie, dragoste pentru aproapele tău.

Simt că sunt depozitara înțelepciunii lor și mă mândresc că am crescut într-un mediu atât de sănătos, care mi-a îndreptat pașii spre o cale dreaptă.

Port în inima mea sufletele acestor oameni, pe care îi iubesc cu toată ființa mea și cărora le port recunoștință pe vecie.

Cu siguranță că a fost lucrarea lui Dumnezeu că mi s-a oferit prilejul de a vedea partea luminoasă, frumoasă și curată a sufletului omenesc.

Iulia Pârvu, profesor, loc. Mărunțișu, Dâmbovița

RUGĂCIUNI ASCULTATE!

Lucram împreună cu sora Ana Baciuc în teritoriul dănei... Am dorit să avem o experiență deosebită – am fi dorit să știm că Dumnezeu ne trimite la cineva anume.

La primele apartamente, se părea că totul este obișnuit: oamenii ne primeau sau ne respingeau..., însă în toate acestea nu era nimic special. Așteptam să se întâmple ceva deosebit. Problema este că, atunci când se întâmplă ceva, nu avem ochi să vedem și, uneori, ne dăm seama mai târziu. După un anumit timp, ne-a răspuns o doamnă care ne-a invitat în casă. Era o fire prietenoasă și comunicativă. La un moment dat, mi-a spus că îmi recunoaște vocea de la emisiunea la Radio „Vocea Speranței”, pentru că dumneaei o asculta... I-am spus că s-ar putea să mă confunde cu cineva de la RVS, dar mi-a răspuns că e sigură că îmi recunoaște vocea. După un mic efort de memorie, și-a amintit că am fost la serviciul dănei cu cărți (asta înainte de a-i arăta că am cărți). Deși fizionomia mea nu și-o amintea, mi-a reținut însă vocea, după modul în care am prezentat... Lucrul acesta a făcut-o să fie și mai deschisă, a privit fără prejudecăți asupra fiecărei cărți și am putut avea o discuție foarte plăcută. Între timp, a invitat-o pe soacra dănei, căreia dorea să-i luăm tensiunea. Era o femeie trecută de 80 de ani, care se ruga lui Dumnezeu să-i trimită pe cineva cu care să discute despre Sabat. S-a uitat la noi și ne-a întrebat dacă îl iubim pe Domnul Isus. I-am spus „Da!” cu toată inima, iar apoi am întrebat-o dacă dumneaei așteaptă ca Domnul Isus să revină așa cum a promis. Răspunsul a fost afirmativ, urmat de exprimarea sentimentelor pline de bucurie, cu privire la acest eveniment. Ne-a întrebat la ce biserică mergem. Același lucru am întrebat-o și noi. Era evanghelistă, însă de câțiva ani nu mai putea merge la biserică și își făcuse biserica în casă, ascultând RVS, RVE, Micul Samaritan... A fost fericită să audă că suntem adventiste. Apoi, ne-a spus că s-a rugat lui Dumnezeu să-i trimită pe cineva care să-i vorbească despre cum să țină Sabatul. Încercase mai multe metode, legate de ora de începere, de modalitate... A plâns de bucurie, la sfârșit, când ne-am rugat, că Domnul într-adevăr a răspuns rugăciunii sale. Împreună cu sora, citește cartea *Tragedia veacurilor* și sper că această carte să

le descopere tot adevărul!

Am mai vizitat această familie și o voi mai vizita, ca să văd ce poate face Dumnezeu cu cei ce doresc să împlinescă voia Sa.

Laura Vașe, colportor, București

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU

Îmi pare rău că nici mama și nici fratele meu nu știu că m-am întors la Dumnezeu. Știu însă că bucuria va fi mult mai mare atunci când ne vom întâlni în cer. Îmi amintesc cum de mic copil am cunoscut această credință de la mama mea. Tatăl meu a fost un ortodox căruia i-a plăcut viața, și mama mea a suferit mult din această cauză, dar a făcut tot ce a putut pentru ca noi, copiii, să fim lângă ea. Așa s-a făcut că eu am mers împreună cu mama la biserică până când am ajuns în clasa a VII-a. După ce am plecat la Școala Veterinară din Alexandria, m-am îndepărtat de adunare și de Dumnezeu, dar mama n-a încetat să se roage pentru mine, și aceste rugăciuni m-au urmărit tot restul vieții. Îmi amintesc, de asemenea, de acele bletele scrise cu texte din Biblie, pe care mama mi le-a pus în valiză când am plecat în armată. Erau cele mai calde apeluri pe care mi le făcea pentru a mă întoarce la Dumnezeu. Și obiceiul acesta a continuat și după aceea, folosind orice ocazie de a mă sensibiliza pentru cele spirituale.

Anii au trecut, și de curând am fost vizitat de pastorul Eugen Soare la primăria comunei Plosca, Teleorman, oferindu-mi o Biblie foarte frumoasă. Acestă ocazie a fost momentul care a declanșat în mine dorința de a cerceta Sfânta Scriptură, așa cum nu am făcut-o niciodată până atunci. A urmat apoi, la biserică, o evanghelizare la care am fost invitat și am participat cu soția seară de seară. Practic, de atunci nu am mai lipsit niciodată, urmând împreună cu soția la clasa de botez, apoi încheind legământ cu Domnul Isus, pe data de 12 iunie 2004. A fost o perioadă în care frații credeau că eu vin la biserică pentru a câștiga voturi mai multe la alegeri, dar, când am văzut că m-am botezat și am continuat să vin la biserică și după ce nu am mai fost primar, au înțeles că eu Îl urmam cu adevărat pe Isus, din dragoste.

După botez, am fost surprins în mod plăcut de faptul că cei din primărie nu au reacționat negativ față de noul convertit, ci chiar citeau cărți atunci când le oțeream. Acum, când a trecut un an de la botez, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru dragostea și răbdarea pe care le-a arătat față de mine și pot să spun că sunt bucuros și privesc înaintea cu multă încredere, fără să mă împiedic de experiențele mai puțin plăcute din jurul meu.

Gheorghe Ștefan, Comunitatea Plosca nr. 3, Teleorman

AMÂNARE DUREROASĂ

Mă numesc Florica Dudău și fac parte din Biserica Adventistă Plosca nr. 2, Teleorman. Vreau să vă relatez o experiență tristă din viața mea, dar bucurându-mă de Dumnezeu.

Sunt al șaptelea copil dintr-o familie de adventiști. Viața nu a fost așa de bună cu noi. Faptul că când aveam doar 3 ani, mama mea a decedat, având vârsta de 38 de ani. Am rămas sub supravegherea tatălui și a celor 6 frați. Am crescut și am terminat Liceul Economic din Roșiori de Vede și am devenit contabilă, apoi contabil-șef la S. A. Plosca.

M-am căsătorit cu un băiat neadventist. În anul 1995, la căminul cultural din Plosca, a venit fr. Nicu Butoi, pentru a ține o serie de studii biblice. Am participat la toate cursurile și mi-au revenit în minte anii copilăriei, când mergeam la a lunare. Mă simțeam vinovată în fața lui Dumnezeu, dar în mintea mea ziceam: „După ce se vor căsători cei doi copii pe care-i am, voi reveni la Domnul”.

Dar viața grea a continuat pentru mine și familia mea. Astfel că, după ce am participat la toate studiile biblice ținute de fr. Nicu Butoi, fetița mea, elevă în anul II, la Liceul Industrial nr. 12 din București, s-a înecat în Lacul Morilor din București și a murit la doar 17 ani. A fost o perioadă cumplită pentru mine și familia mea. În anul 1996, m-am predat Domnului și am fost botezată la Biserica Adventistă Plosca nr. 2, pe data de 12 iunie. În anul 1998, am fost numită prima diaconesă a comunității. Atunci am înțeles capitolul 13 din Proverbe, versetele 12-14: „O nădejde amânată îmbolnăvește inima, dar o dorință împlinită este un pom de viață. Cine nesocotește Cuvântul Domnului se pierde, dar cine se teme de poruncă este răsplătit”.

Mulțumesc Domnului pentru mila pe care a avut-o față de mine, și El să fie lăudat în veci.

Florica Dudău, Comunitatea Plosca nr. 2, Teleorman

Alături de îndemnurile minunate din articolul „Investiții în educație” din *Curierul Adventist* – iunie 2005, permiteți-mi să adaug spusele lui Ellen White: „El nu trece înainte așa de grăbit, ca să ne lase în urmă cu copiii noștri. O, nu! El a netezit cărarea vieții chiar și pentru copii. Iar părinții sunt invitați, în Numele Său, să-i conducă pe cărarea cea îngustă. Dumnezeu ne-a rânduit o cale potrivită cu tăria și destoinicia copiilor.” (*Mărturie pentru Comunitate*, p. 370)

Atunci, dacă educația este o datorie față de Dumnezeu, o datorie religioasă, fiecare creștin are ceva de făcut în sfera aceasta.

Din păcate, educația creștină are încă fisuri. Consolidarea ei cere acțiunea a diverși factori între care o responsabilitate deosebită revine bisericii, care să aibă ca obiectiv primordial formarea unei conduite creștine în societate, în școală, în familie și chiar în biserică, prin programe și investiții pe măsură.

Articolul a fixat foarte clar ideea de formare și nu doar de informare. O formare cu caracter religios pregătește copilul în lupta cu influențele vătămătoare ale acestor lumi, gata să otrăvească mințile lor fragede. Oportunitatea mesajului desprins cred că-i oprește pe mulți din fuga de responsabilitate față de educația copilului, trezindu-i la realitate.

Fie ca părinții și biserica să nu lase în drum, în călătoria lor spre cer, pe „mielușei” pentru care Mântuitorul a „investit mult” pe cruce.

Mariana Stan, Comunitatea Alexandru Odobescu, Călărași.

Salvat pentru a sluji

TEODORA GORAN

Ați auzit cu siguranță sau chiar ați petrecut un timp plăcut la Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă de la Herghelia (Târgu Mureș), dar probabil că știți mai puține lucruri despre Centrul Internațional de Educație pentru Sănătate, situat în același loc pitoresc. Începând din anul 1999, tineri din România, din diverse țări europene și chiar de peste ocean, petrec un an din viața lor aici, pentru a învăța să calce pe urmele Marelui Medic. Puteți afla din rândurile de mai jos gânduri și impresii din partea câtorva studenți ai acestui an. Deși se găsesc doar la jumătatea perioadei, mărturia lor dovedește puterea transformatoare a harului divin. Fie ca experiența lor să reprezinte un ecou al glasului lui Dumnezeu care te cheamă și pe tine la slujire!

Ruy Ebenezer Silveira (Brazilia)

L-am rugat pe Dumnezeu un singur lucru: „Te rog, ajută-mă să lucrez pentru Tine!” Și El m-a trimis la Herghelia. Aici am avut de învățat în primul rând ce înseamnă un stil de viață sănătos și am început să fac schimbări. Am zilnic un timp de comuniune cu Dumnezeu; am toate condițiile pentru a mă hrăni sănătos și a face exerciții fizice.

Astăzi înțeleg acest adevăr în profunzime, studiul meu este mai eficient și mă simt mult mai bine, pentru că am făcut schimbări în stilul de viață. Și cel mai important aspect este îmbunătățirea relației mele cu Dumnezeu, cu fiecare zi care trece.

Livia Cojocaru (România)

Am venit aici, la școala de la Herghelia, pentru că Dumnezeu m-a chemat să mă pregătesc pentru lucrarea pe care o voi face.

Știam că am multe de învățat, dar nu credeam că pot asimila atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt. Am înțeles cât de important este să ai un stil de viață sănătos, că într-adevăr numai într-un corp sănătos poate fi o minte sănătoasă și că Dumnezeu ne vrea sănătoși fizic și spiritual pentru gloria Sa. Am învățat că noi suntem salvați pentru a sluji și că viața noastră nu are nici un sens, dacă trăim doar pentru noi înșine. Am trăit bucuria de a vedea un zâmbet de mulțumire pe chipul celor pe care i-am ajutat, cu care am petrecut timp, învățându-i lucruri folositoare despre sănătate sau ascultând problemele lor, și am simțit că viața mea are un sens.

Alen Serbinova (Ucraina)

Am venit la Herghelia pentru a acumula cunoștințe în domeniul lucrării misionare și pentru a-mi schimba stilul de viață.

Îmi place foarte mult cadrul natural în care este așezată școala. Momentele de rugăciune, dimineața, în mijlocul pădurii, reprezintă pentru mine timpul cel mai prețios. Simți că Dumnezeu Se coboară alături de tine în astfel de ore speciale. Întregul organism este umplut cu energie și prospețime.

Avem mult de lucru și timpul care ne stă la îndemână este foarte scurt. Încă de la începutul acestui curs, noi, studenții, am început să ne facem planuri pentru viitor. Ne rugăm mereu ca Dumnezeu să deschidă ușile înaintea noastră, să ne arate locul în care are nevoie de fiecare dintre noi. Foarte adesea, observăm cum oamenii nesocotesc sfaturile lui Dumnezeu. Și noi, ca membri ai bisericii, nu facem excepție de la acest păcat.

Aici, la școală, învățăm cum să vorbim cu oamenii, cum să ne îngrijim de bolnavi și de vârstnici, cum să facem masaj, cum să pregătim seminarii și așa mai departe. Aici mi-am învins teama de a vorbi despre Dumnezeu în fața unei audiențe numeroase. O inimă veselă se găsește într-un corp sănătos, de aceea merită să ne păstrăm sănătatea. Eu am început să pun în aplicare principiile divine în viața mea și mă bucur mult de rezultatele evidente. Încearcă și tu. Compară sentimentele tale obișnuite cu starea minții și a trupului tău atunci când ții cont de sfatul lui Dumnezeu. Este o mare diferență!

Rudolph Kusangaya (Zimbabwe)

Cu adevărat suntem salvați pentru a sluji. A-L urma pe Hristos înseamnă a continua lucrarea pe care El a început-o: vindecarea suferințelor fizice și a celor spirituale. Nimeni nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu fără să fi avut un spirit misionar. Este o bucurie deosebită să iei parte la cea mai mare și specială misiune care a fost încredințată vreodată muritorilor: lucrarea misionară medicală. Aceasta reprezintă singura metodă care va putea fi folosită până la încheierea deplină a lucrării.

La Herghelia se fac eforturi speciale pentru a pregăti o armată de tineri care să lucreze neobosiți, grăbind astfel traversarea prăpastiei păcatului care ne desparte de viața veșnică. Programul este bine echilibrat, ilustrând astfel legătura strânsă dintre braț și corp, respectiv lucrarea medicală și Evanghelia. Am pornit să ducem aceste învățături prețioase în satele dimprejur. Receptivitatea pentru acest mesaj și în același timp condițiile de viață ale oamenilor pe care i-am întâlnit mi-au vorbit suficient de clar despre faptul că secerișul este mare, dar lucrătorii sunt puțini.

Viziunea mea s-a lărgit prin intermediul experiențelor trăite aici și mă simt acum mai pregătit pentru a sluji omenirii suferinde, prin harul lui Dumnezeu.

Marta Neumann (Ungaria)

Mesajul bisericii noastre cu privire la sănătate mi-a schimbat întreaga viață în urmă cu aproape șase ani, când mama mea și cu mine L-am cunoscut pe Dumnezeu. Începând să trăiesc conform principiilor Lui, am avut parte de mari binecuvântări. Conștientizez diferența relației personale cu Tatăl ceresc de când am ales să-L ascult. De-a lungul acestor ani, am înțeles că mesajul sănătății ne-a fost dat pentru binele nostru și pentru a-i ajuta pe oameni să-L cunoască pe Dumnezeu. Așa cum învățăm din Spiritul Profetic, reforma sănătății reprezintă brațul drept al Evangheliei ce poate deschide uși care ar rămâne închise în alte condiții – față de chemarea Păstorului Divin.

Dumnezeu a pus în inima mea dorința de a mă pregăti pentru această misiune într-o școală misionară medicală cu patru ani în urmă, când mama mea a urmat aceste cursuri în Statele Unite. Anul acesta, El mi-a împlinit dorința, conducându-mă la Herghelia. Sunt fericită să aprofundez cunoștințele în domeniul sănătății fizice și spirituale, învățând și lucruri practice ca masajul și hidroterapia. Mă bucur pentru numeroasele ocazii de slujire a semenilor noștri. Am organizat un club de sănătate într-un sat mic și am văzut cum inimile oamenilor se deschid atunci când înțeleg că vrem să-i ajutăm cu adevărat.

Pe măsură ce descoperă secretele unui stil de viață sănătos, experimentează beneficiile în propria lor viață și înțeleg chemarea divină care le este adresată, inimile lor ard de nerăbdarea de a se înrola în lucrarea de salvare a sufletelor, folosind brațul drept al Evangheliei. Motto-ul școlii «Salvat pentru a sluji» devine țința vieții lor, iar bucuria le inundă sufletele când găsesc inimi deschise, în care pot să «toame» din dragostea cerească, aprinzând astfel lumina unei vieți mai bune și grăbind revenirea Împăratului nostru.

Pentru mai multe informații în legătură cu această școală: Centrul de Educație pentru Sănătate Herghelia, Ceaușu de Câmpie, 547 144, jud. Mureș
tel/fax: +40 265 324 011
prikler@rdlink.ro, romhes@rdlink.ro
www.immtc.rdlink.ro
www.outpostcenters.org/health/herghelia.html

Teodora Goran, director, Departamentul Sănătate și Temperanță, Uniunea Română

Știați că...

Osteoporoza se manifestă printr-o pierdere a masei osoase și a consistenței oaselor, care le face mai susceptibile la fracturi și deformări. În ultimul timp, aceasta a devenit una dintre bolile care le preocupă cel mai mult pe femei, după apariția menopauzei. Le femeile cu o dietă ovo-lacto-vegetariană, frecvența osteoporozei este mai mică decât la cele care consumă carne cu regularitate. Consumul crescut de proteine de origine animală fac ca organismul să elimine mai mult calciu prin urină. (Jurnal of the American Dietetic Association 76: 148 – 1980)

Teobromina din cacao, care este un component de bază al ciocolatei, prin compoziția și efectele ei, poate fi comparată cu cafeina. Chiar dacă acțiunea ei este mai slabă, ea nu încetează să fie un excitant și de aceea nu se recomandă consumul ei de către copii sau adulți, mai ales atunci când este nevoie să se lupte împotriva stresului. (Fontana D. – Managing Stress. Leicester/ London: British Psychological Society, 1989)

„Drumul speranței” – o nouă temă pentru următorii cinci ani

„Speranța nu este pentru mine un exercițiu intelectual sau un subiect din domeniul academicului, ci este esența vieții”, spune reporterul ANN, dr. Angel Manuel Rodriguez, teolog adventist, descriind tema pentru anii 2005-2010: „Drumul speranței”. Tema va reprezenta subiectul Săptămânii de Rugăciune a Comitetului de toamnă al Conferinței Generale din octombrie 2006 și este una dintre cele 5 teme, pentru următoarea perioadă de cinci ani. „Cuvintele speranței” va reprezenta tema pentru anul 2007, „Semne ale speranței” pentru 2008, „Misiunea speranței” pentru 2009, iar „Popor al speranței” pentru 2010. Fiecare dintre aceste teme este legată de un pasaj biblic care se centrează pe călătoria creștinului spre veșnicie.

„Fără speranță nu există”, a mai spus dr. Rodriguez, „Pot respira, dar nu există”. Domnia sa a spus că temele sunt „oarecum, foarte tradiționale, dar ele descriu adventismul. Preț de aproape 150 de ani de când Uriah Smith, unul dintre pionierii Bisericii Adventiste, și-a încheiat o scrisoare prin formularea „Al dumneavoastră în fericita nădejde”, adventiștii de ziua a șaptea au fost cunoscuți ca fiind cei care anticipează revenirea în curând a Domnului Isus, „fericita nădejde” despre care se spune în Tit 2,13. Dr. Rodriguez a spus că scopul acestor teme anuale este acela de a „păstra și hrăni constant speranța membrilor bisericii.”

Michael Ryan, unul dintre vicepreședinții Conferinței Generale și președintele comisiei care a explicat aceste teme, a spus că efortul are menirea de a reflecta faptul că mesajul adventist este „centrat” pe speranță. El a spus că obiectivul este de a „păstra în atenția membrilor – și cu siguranță a noilor membri [ai bisericii] – faptul că revenirea lui Isus este marea speranță a viitorului nostru și este asigurată de biruința Lui pe cruce”. Temele vor fi dezvoltate în devoționalul Săptămânii de Rugăciune, publicat anual în *Curierul Adventist*, cât și în materialele oferite de diviziunile din întreaga lume, iar adoptarea acestor teme va fi încurajată. (ANN)

Întâlnirea Comandamentului de criză

Pe 10 august 2005, la sediul Uniunii de Conferințe, s-a întâlnit Comandamentul de criză pentru inundații, completat cu reprezentanți ai celor trei Conferințe din zonele sinistrate: Moldova, Muntenia și Oltenia. În cadrul discuțiilor, s-a prezentat un raport cu privire la proporțiile pierderilor suferite atât de membrii bisericii, cât și de populație. Fr. Cornel Roman, directorul ADRA România, a prezentat un raport despre ajutoarele oferite până acum. Printre altele, el spunea: „Am descoperit o altă Biserică Adventistă, dispusă să ajute, dispusă să se jertfească pentru a-și ajuta semenii...”. Patru sute de tineri din diferite localități s-au oferit să ajute timp de o săptămână sau două. Ajutoarele financiare sunt demne de menționat. Printre concluziile care au încheiat discuțiile s-a amintit și nevoia de o consiliere post-criză pentru cei sinistrați, condusă de persoane competente și specializate. ADRA este pregătită și în această privință cu specialiști din alte țări, dispuși să-și ofere ajutorul. Și pe această cale dorim să adresăm mulțumiri grupului de specialiști hidrologi în domeniul desecărilor din Cehia, care au activat timp de 10 zile în țara noastră.

Inundațiile au devenit un test pentru biserica din întreaga lume, și mai ales din țara noastră, un test al împreună simțiri, al rugăciunii și al sacrificiului. Dumnezeu, care a permis încercarea, are mereu și mijloacele de a o soluționa. Aceste mijloace sunt și bunurile noastre, banii noștri și inimile binevoitoare să ajute. (Emilian Niculescu/AARC)

Raport al proiectului „Semănat un miliard”

De la lansarea cu doi ani în urmă a proiectului de dezvoltare a bisericii „Semănat un miliard”, în Biserica Adventistă au fost botezate peste 80.000 de persoane. Laici și conducători din cele 13 diviziuni au colaborat în vederea tipăririi și distribuirii în întreaga lume a unui număr de 850 de milioane de invitații la extraordinarul studiu biblic „Există speranță.” (ANN)

Ș T I R I

Succes evanghelistic în Africa

În perioada 12-31 iulie, un grup de 5 studenți ai Facultății de Teologie Pastorală (Paul Balaban, Radu Chirvășuța, Ovidiu Lungu, Miklos Palfi, Mihai Papadopol) și 2 pastori (Laurențiu Nistor, Emilian Țăran) din România au participat, în zona centrală și de sud a Ugandei, la campania evanghelistică 2005 prin intermediul *Global Evangelism*, susținută de Diviziunea Euro-Africa, de Uniunea Română și de biserici locale. Duhul Sfânt a convins, prin grupul român, un număr de 550 de persoane să se boteze.

Alături de grupul român au mai participat un grup de 11 persoane din Uniunea Ceho-Slovacă și altele câteva din diverse zone ale lumii. Campania s-a finalizat prin botezul de sâmbătă, 30 iulie, la Lacul Victoria, și a adăugat aproximativ 1200 de persoane Bisericii Adventiste.

Pentru foarte mulți dintre participanți, experiența a fost deschizătoare de orizonturi, iar nevoia mondială de lucrători a devenit evidentă. Perspectiva chemării evanghelizării globale a

fost înțeleasă în cu totul alți termeni decât în cercul restrâns al câmpului autohton. (Laurențiu Nistor/AARC)

Promisiune împlinită

În Sabatul din 16 iulie 2005, localitățile Alexandria din județul Teleorman și Moșăței din județul Dolj au fost, pentru câteva ore, îmbrăcate în haine de sărbătoare, cu ocazia botezului a 14 persoane, dintre care 3 provin din sate grav afectate de inundații. Sfânta Cină a completat bucuria fraților din Alexandria și a oaspeților din localitățile vecine – Drăgănești-Vlașca, Vitănești și Prunaru – prezenți în număr mare pentru a-și conduce prietenii în apa botezului și, așa cum declarau mulți dintre ei, pentru a vedea cum se desfășoară ceremonia botezului în Biserica Adventistă. La Moșăței, Vasilica Crăciunoi a mărturisit că, prin legământul botezului, împlinește o promisiune mai veche, făcută lui Dumnezeu cu ocazia morții unei prietene adventiste, a cărei viață de creștină adevărată a impresionat-o extraordinar de mult. (Aurel Neațu/AARC)

Publicarea noii Declarații fundamentale a principiilor de credință ale Bisericii Adventiste

La șase săptămâni de la votare, noua „Declarație fundamentală a principiilor de credință” poate fi consultată acum într-un volum de referință de 446 de pagini, care oferă o explicație în profunzime a „ce și de ce” cred creștinii adventiști de ziua a șaptea. Noul volum, intitulat *Advenția de ziua a șaptea cred...*, o expunere a principiilor fundamentale de credință ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a fost tipărit recent de Casa de Editura Pacific Press și include un nou capitol despre „Creșterea în Hristos”, punct de credință votat de delegații celei de-a 58-a sesiuni a Conferinței Generale. Acest capitol explică rațiunea de a crede, cât și exprimarea credinței în viața credinciosului. Deși sunt votate oficial doar principiile de credință, expunerile acestei cărți pot fi folosite pentru a amplifica și aprofunda înțelegerea acestor puncte de credință de către membri.

Departamentul care a supravegheat revizuirea și publicarea acestui volum este Asociația Pastorală. Este prima revizuire de la publicarea din 1988. Volumul a fost retipărit în aproape un milion de exemplare, care se află în circulație.

„Acest volum arată, în detaliu, modul în care credința adventistă de ziua a șaptea este fundamentată pe Biblie și centrată pe Hristos”. Pe coperta de pe spatele cărții scrise de James Cress, scrie: „Membrii Bisericii Adventiste pot folosi această carte pentru a ajunge la rădăcinile credinței lor, pentru a redescoperi detaliile adevărului care i-a umplut de bucurie când au descoperit mântuirea.”

Cartea promite „studenților din orice mediu că vor descoperi pentru viața lor perspective bogate pentru o relație deplină cu Dumnezeu. Dacă ești închinător dintr-o altă biserică, vei descoperi în timpul lecturii noi perspective. Creștinismul reprezintă o minoritate a populației lumii. Trebuie să strângem rândurile și să ne dezvoltăm din călătoria spirituală a celorlalți.” (ANN)

Inaugurare, TinSerV și Școala biblică de vacanță la Săcălaz – Banat

În data de 16 iulie 2005, a avut loc inaugurarea bisericii din localitatea timișeană Săcălaz. Evenimentul a fost precedat de o acțiune TinSerV care s-a desfășurat în paralel cu o Școală biblică de vacanță, organizată de tineri aparținând Asociației AMICUS, împreună cu alți tineri din Timișoara, Teaca (Bistrița Năsăud) și București. Timp de o săptămână, tinerii au participat la acțiuni de curățenie în localitate, lucru bine primit de localnici și de autorități.

În localitatea Săcălaz, încă din anul 1946, în casa familiei Tulbure, se adunau aproximativ 40 de suflete. În 1950, au fost deportate în Bărăgan 350 de familii din Săcălaz, printre care și membrii grupei de rugăciune. La 23 octombrie 2002, familia Săhlean a donat casa în care astăzi își desfășoară activitatea biserica locală. Au fost prezenți mai mulți invitați, printre care viceprimarul localității, Silviu Brândușa, și reprezentantul Bisericii Baptiste, pastorul Mocanu. Din partea Conferinței Banat au participat pastorii: Mihai Maur, Narcis Ardelean și Ionel Soponariu. (Daniel Dumitriu / AARC)

Gabriel Mocanu
– născut pe 23 sept.
1919, în familia
pastorului Vlad

Mocanu din București – a absolvit Academia Comercială din București și Institutul Biblic din Brașov. A lucrat la Editura „Cuvântul Evangheliei” ca economist până în 1950, apoi trece în lucrarea de pastorație și se ocupă de lucrarea muzicală în Conferința Muntenia. În 1953 este transferat în Conferința Oltenia-Banat, unde activează ca și consilier muzical, apoi ca economist. Trei ani mai târziu, ajunge în Conferința Dunărea de Jos, unde mai întâi lucrează ca economist, apoi ca secretar al Conferinței. Din 1961 până în 1975, lucrează ca pastor în Galați și în jurul Brăilei. După aceea se mută la Timișoara, unde activează ca pastor.

În anul 1947, se căsătorește cu Maria Ban. Împreună au două fete, șase nepoți și doi strănepoți. La 1 iulie 2005, adoarme în speranța întâlnirii cu Acela care este Învierea și Viața.

Liviu Balaban – născut pe 9 martie 1972, în Topraisar, Constanta – crește într-o familie creștină, ceea ce îl determină ca, la o vârstă tânără, să încheie legământul cu Dumnezeu. În 1995, o cunoaște pe Cristina, pe care o conduce la Dumnezeu, botezându-se în credința adventă, ca apoi, în vara anului 1997, să formeze împreună o familie, având doi copii. Pe 17 mai 2005, firul vieții lui este curmat de o moarte fulgerătoare, un infarct. Este condus la locul de odihnă temporară, așteptând ziua învierii, când din nou vom fi împreună.

Botez în Tabăra exploratorilor de la Moeciu

Sâmbătă, 30 iulie 2005, 4 adolescenți au încheiat legământ cu Dumnezeu, prin botez, în prezența celor aproape 100 de participanți în tabăra de exploratori, a părinților și a altor prieteni. Cu aceeași ocazie, alți 23 de exploratori au luat decizia de a fi botezați, aceasta în contextul în care jumătate dintre participanții în tabără nu provin din familii adventiste. De fapt, procentul copiilor din familii neadventiste, care participă în general la programele de exploratori și în tabere, depășește 30%.

Cei 4 adolescenți botezați, membri în cluburi de exploratori din București, au urmat cursul pregătitor sub îndrumarea pastorilor din comunitățile unde vor deveni membri. În același scop, cei 23 de exploratori menționați anterior au completat formulare care confirmă decizia lor, formulare care vor fi înmânate, prin Departamentul de Tineret, pastorilor lor, pentru ca aceștia să le ofere asistență în pregătirile necesare. Data botezului și celelalte detalii urmează să fie stabilite de pastori și comunitățile locale.

Cu siguranță că la această decizie au contribuit atmosfera deosebită, activitățile și mesajele devoționale din tabăra

Conferinței Muntenia, denumită „Campionii”. Zecile de tabere pentru copii și tineret din vara aceasta au fost, sunt și vor fi folosite de Dumnezeu în același fel, pentru a-i atrage și transforma pe mieluseii și oițele turmei Sale. (Cristian Modan/AARC)

Aprecieri pentru TinSerV

Președintele Conferinței Generale i-a scris directorului Departamentului de Tineret al Uniunii Române despre TinSerV: „A fost o plăcere să vă întâlnim și să auzim „la prima mână” despre lucrurile pe care le fac tinerii în România, ca să demonstreze iubirea lui Hristos în localitățile pe care le vizează. Mulțumim pentru că ați participat la Raportul Președintelui, prezentat la Sesiunea Conferinței Generale și pentru că ați relatat despre acest proiect.

Domnul să continue să binecuvânteze activitățile TinSerV și pe toți cei care participă la aceste proiecte. Ne rugăm ca mulți oameni să continue să experimenteze atingerea mâinii lui Hristos prin această lucrare.”

Ai dumneavoastră în slujire,
Jan și Kari Paulsen

AMINTIRI DE VINERI SEARA

Povestite de **MABEL MILLER**, strănepoata lui Ellen White

Nu voi uita niciodată serile de vineri, cu începutul de Sabat. După ce făceam baie și eram pieptănată cu grijă, așteptam pe lângă poartă să vină bunicul Willie și familia lui. Soarele se apropia deja de linia de orizont când plecam la bunica Ellen, la Elmsheaven, să deschidem Sabatul împreună.

Ultimele raze de soare vin prin ferestrele înalte ale terasei drept pe scări și pe holul care duce spre camera din față.

Acolo, pe balansoarul ei, stă bunica Ellen, care ne întâmpină pe toți cu bucurie. Un foc domol luminează ușor dinspre cămin. Cei mai în vârstă se așază pe scaune sau pe canapea, dar noi, copiii, punem niște pernuțe direct pe podea și ne așezăm pe ele. Focul domol din cămin ne încălzește la spate.

Mătușa Grace ia cartea de cântări și mama cântă la micuța orgă din cameră. Cântăm și cântăm. Mă uit la Virgil și ochii lui îmi spun: „Eu pot să cânt mai tare decât tine!” Ochii mei scapără către el răspunsul: „Am să-ți arăt eu că nu poți!”

Vocile noastre răsună din ce în ce mai tare, până ce aproape că țipăm cuvintele. Muzica se oprește brusc. Mă uit îngrijorată la fața tatei. Ce va zice?

Înainte ca el să poată spune ceva, intervine bunica Ellen, în felul ei delicat:

– Copii, într-o bună zi, noi vom cânta împreună cu îngerii! Și aici, acum, învățăm ca să putem cânta cu ei. Ia să vedem cât de dulce putem cânta!

Să cântăm cu îngerii? Ce gând înfricoșător! Ceilalți continuă să cânte, dar eu mă tot gândesc cum e să cânti alături de îngerii!

Bunicul Willie sau Tati citește o povestire din Biblie. Apoi, îngenunchem pentru rugăciune și întâmpinăm astfel sosirea zilei sfinte de Sabat.

Când ne ridicăm, bunica Ellen spune:

– Copii, duceți-vă puțin cu tanti Sara în bucătărie!

Așa se întâmpla totdeauna la bunica Ellen. Ea nu obișnuia să mănânce seara și nu se servea cina. Dar știa bine cât de flămânzi pot fi copiii seara, mai ales când soarele apune devreme.

În bucătărie, găsim o tavă mare cu felii de chec cu fructe – pere și stafide – abia scos din cuptor. Primim și câte o cană cu lapte. Dar trebuie să ne grăbim să ne întoarcem în camera din față. Partea cea mai frumoasă abia acum începe. În fiecare vineri seară, ni se spune o povestire. Astă-seară este rândul bunicii Ellen. Totdeauna îmi trag pernița chiar în fața scaunului bunicii, ca s-o pot privi în ochi și să-i mângâi mâna. Îmi place atât de mult să-i văd zâmbetul!

– Într-o după-amiază, chiar aici, în camera aceasta, începe bunica Ellen, am stat mult de vorbă cu niște prieteni. După ce au plecat, m-am simțit obosită și m-am dus la culcare mai devreme. Dar mă durea rău în partea stângă și nu puteam să mă odihnesc. M-am întors și pe o parte și pe alta și de-abia am reușit să ațipesc.

Puțin mai târziu, m-am trezit din nou și am început iar să mă răsucesc în pat, dar, deodată, mi-am dat seama că nu mă mai durea nimic. Mi-am mișcat mâinile, brațele, umărul, dar nu mă durea nimic. I-am mulțumit lui Dumnezeu. Apoi am deschis ochii. Camera era plină de lumină. O lumină plăcută, lină, albastruie, cea mai plăcută lumină. Parcă cerul mă ținea în brațe.

M-am ridicat și am văzut că eram înconjurată de un nor strălucitor, alb ca zăpada, parcă tivit delicat cu roz. O muzică plăcută umplea camera. Apoi, am auzit o voce care îmi spunea: „Nu te teme! Eu sunt Mântuitorul tău. De jur împrejurul tău sunt îngeri sfinți.”

– Bunico! Bunico! am strigat noi, copiii. Era chiar Domnul Isus? El vorbea cu tine?

– Da, scumpii mei, a răspuns ea. Era Domnul Isus, Mântuitorul meu și al vostru. M-am simțit de parcă aș fi fost în cer și am scos un strigăt de bucurie. Mi-am spus: „Cerule este aici, cu mine. De-acum pot să mă odihnesc”. Atunci, vocea aceea a vorbit din nou. „Cerule? Nu, încă nu. Eu mai am nevoie de tine. Lucrul tău pentru Mine nu s-a terminat”. După aceea am adormit din nou. Când m-am trezit, am auzit din nou acea muzică cerească și doream să cânt și eu. Oh, copii, aș vrea să fi putut și voi să auziți cum cântau îngerii, dar îi veți auzi, desigur, cândva. Și noi toți vom cânta cu ei împrejurul gloriosului tron alb al lui Dumnezeu. Vreau să fiți și voi acolo cu mine și să ne unim cu acest cor.

– Sigur, bunico, am răspuns noi. Vom fi și noi acolo.

O văd pe mama stând la ușă.

– Haideți, copii! Trebuie să ne sculăm devreme mâine dimineată, să nu întârziem la Școala de Sabat.

– Îți mulțumim, bunico, pentru poveste și pentru că ne iubești, mai strigăm în timp ce ieșim în noaptea întunecoasă și rece.

Pășim încet prin întuneric și vedem deodată cum se ridică ușor, peste vârfurile pinilor de pe coama dealului, o lună argintie uriașă. Mergem spre casă tăcuți, ascultând parcă liniștea serii. Știm că Dumnezeu este chiar lângă noi.

Traducere: Alina Badea

CHEMAREA VECERNIEI

Era o seară luminoasă și calmă. Cerul limpede își schimba fața, împrumutând toate culorile curcubeului. Mă aflu pe dealul de vest, care străjuia valea Călmățuiului. Înainte de a cădea în văile Oltului, soarele privea luminos peste vale, spre răsărit. Dinspre biserica satului, trecând peste apele lacului, dangătul clopotelor ajungea până la mine. După ce au tăcut, a început să bată toaca. Ascultam cu interes și plăcere. Fără să-l simt, s-a oprit lângă mine un bătrân pe care l-am privit curios și atent. Fața și fruntea lui semănau cu o carte veche și îngălbenită. Asculta și el toaca. Când au început iar clopotele, a oftat și a zis:

- Ne cheamă Dumnezeu la cină...

- Ce înseamnă asta? - l-am întrebat.

- La *vecernie*, mi-a răspuns scurt, pomind să coboare spre sat.

Mai auzisem cuvântul *vecernie* în copilărie. Știam că face parte din vocabularul creștin ortodox. Știindu-l de acolo, nu m-a interesat. Acum, după ce a fost rostit de bătrânul misterios, mi-a stârnit interesul. Așa se face că am căutat în cărți și, din cele înțelese, vă scriu și dumneavoastră, cititorii acestei rubrici.

Vecernia este slujba așteptării și a întâmpinării lui Isus. Aceasta are loc atunci când începe o zi și se sfârșește o alta. *Vecernia* are o străveche obârșie iudaică, cu adânci semnificații pentru credinciosul adventist contemporan.

În esența ei, *vecernia* provine din cultul sinagoga, și împreună cu *utrenia* (slujba de dimineață) reprezintă cele mai vechi forme de închinare creștină. La începutul fiecărei zile biblice, avea loc slujba sinagoga la rugăciunii de seară. Nu exista lucru sau fenomen al vieții care să nu fie inclus în rugăciunea *vecerniei*. Când soarele apunea, se aprindeau lămpile, se parfuma cu mirodenii spațiul liturgic, și în spațiul sacru era invitat Isus. „Eu stau la ușă și bat... voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine...”. Cel ce intră ca invitat - „Rămâi cu noi căci e spre seară...” - este Lumina lumii.

Importanța majoră a *vecerniei* iudaice provenea din ritualul deschiderii și al închiderii Sabatului. Aceasta se desfășura în familie sau în comunitate.

„Desfășurarea rugăciunii de seară pentru primirea Sabatului are loc în condiții private, casnice. Ea este precedată de o activitate de pregătire deosebită: curățirea și împodobirea casei, baia specială, pregătirea corpului,

îmbrăcarea cu haine de sărbătoare și pregătirea spiritului...” (I.A.R.D.2003, p.264.)

Vecernia pentru închiderea Sabatului este la fel de importantă ca și cea pentru deschiderea lui.

Ceremonia de închidere a Sabatului se referă la distincția care trebuie făcută între Sabat și celelalte zile din timpul săptămânii. La evrei, era interzisă reluarea muncii sâmbătă seara, înainte de căderea completă a întunericului.

În învățătura dată lui Moise de către Dumnezeu, se cerea ca, înainte de deschiderea Sabatului și la închiderea lui, să se ardă tămâie, adică să se înalțe rugăciuni de laudă și de mulțumire. Acest substitut al „jertfei de seară îl găsim în altarul de seară, altarul deschiderii Sabatului, la *vecernie*. Fără această slujire, Sabatul nu se deschide pentru credincios.”

Într-o ocazie, am participat la un simpozion organizat de prefectură. Unul dintre participanți s-a arătat interesat de biserica noastră și a pus multe întrebări pertinente. La sfârșit mi-a spus că în copilărie petrecea vacanțele în casa bunicilor lui. Ei erau adventiști. Singurul lucru pe care și-l amintea cu plăcere era următorul:

„În fiecare seară, cam pe când bătea clopotul pentru slujba de *vecernie*, bunicul ne strângea în casă și ne citea frumos o povestioară din Biblie, apoi ne învăța un cântecel. Trăiam cu plăcere, în copilăria mea, acele momente de seară.

Iar vineri seara era apogeul. Bunica avea o surpriză pentru noi. Mai totdeauna făcea o plăcintă sau ceva bun. Apoi, îmbrăcați frumos, mergeam la biserică.

Sâmbătă seara, după apus, la fel ne adunam pe prisma casei, cântam și ne rugam, iar surpriza pregătită de bunica era mai mare decât la început de sâmbătă. Uneori, mi-e dor de copilăria aceea...”

M-am gândit la ce spunea omul acela și am simțit cum se naștea dorul în mine...

Ferice de cei ce aud și primesc chemarea *vecerniei*!

1 Împărați 18,36: „În clipa când se aducea jertfa de seară, prorocul Ilie s-a apropiat și a zis: 'Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta'.”

Virgil Peicu, președinte, Conferința Oltenia

Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor

ADRA

Vrem să
le redăm
speranța!

B-dul Pache Protopopescu nr. 85, sector 2, București, cod 02415
Tel: +40(021) - 252.51.17, +40(021) - 252.86.90. E-mail: romadra@yahoo.com